

Leto V.
1907.

Štev. 8.
avgust.

Tiska „Katoliška tiskarna“
Izdaja „Katoliška bukvarna“ v Ljubljani.

Izhaja začetkom vsakega mesca.

Stane za celo leto 1 K 60 vin.
Za Nemčijo 2 K 8 vin.
Za Ameriko in za vse ostale kraje pa
2 K 60 vin.

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: **Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah**, p. Smlednik, (Kranjsko).
 Naročnina in inserati pa: **Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.**
 : : : : : Spisi se morajo poslati vsak mesec do 10., dopisi do 15. : : : : :

Vsebina VIII. zvezka:

	Stran
Še enkrat: pogosto in vsakdanje sv. obhajilo	225
Možje, na sv. Višarje!	227
Učenka Jezusovega Srca: blažena M. M. Alakok	228
Pred tabernakeljnom (Pesem)	230
Pod Marijinom banderom	231
Zoper nečimernost v obleki	234
Slepa materina ljubezen	235
V nebo poglej! (Pesem)	238
Usehla cvetica	238
Sv. Lavrencij, mučenec	239
Popotnik	242
Čujte in vzemite si k srcu te-le besede	242
Le tega ne, kar Cerkev zahteva!	243
Spovedna molčečnost	244
Francoski pisatelj Karol Huysman, spreobrnjenec	245
Spomini vojaškega duhovnika	246
Pismo slovenske usmiljenke iz Macedonije	248
Cerkveni razgled	249
Drobtine	255
Odpustki meseca avgusta	255
V molitev se priporočajo	255
Zahvale za uslišano molitev	256
Darovi	256

Ne kupite nobene ure

dokler niste prejeli mojega velikega cenika

gld.
1.50

gld.
3.50

nikel. Roskopf uro	gl. 1.50
srebrno	3.-
z dvojnim pokrovom	4.-
z 3 srebr.	5.-
plosk. jeklene ure	3.50
prave Roskopf - patent.	3.50
prave „Omega“	9.50
srebr. oklopne verižice	1.-
14karatne zlate ure	8.50
14karatne zlate verižice	10.-
14karatni zlati prstani	2.-
stenske ure 70 cm	3.50
z bitjem liki zvonu	5.-
z godbo	6.-
s kukavico	2.50
kuhinjske ure	2.80
budilke	1.20
budilke ponoči sveteče	1.60
budilke z dvojnim zvoncem	1.50
budilke z bitjem in zvonjenjem liki zvonu	2.50

Triletno pisмено jamstvo za neprimerno denar nazaj.
 Razpošilja po povzetju urar, zapriseženi sodni cenilec

Maks Böhmel, Dunaj, VI., Margarethenstr. 27
 (v lastni hiši). Zahtevajte moj cenik
 z 7000 slikami zastoj in poštnine prosto. 788 52-7

Proč od alkohola!

Ne pijte strupa, marveč čisti

Ceres

jabolčnik

iz finih svežih jabolk. Vživanje tega Ceres-jabolčnika dá čisto glavo, močne živce, zdravo spanje. Tovarna živil **Ceres**, Ustje ob Labi. V Ljubljani pri A. Staculu.

Še enkrat: pogosto in vsakdanje sv. obhajilo.

O tem je bilo že lani pisano; pa tudi že takrat napovedano, da bo o tem treba še kdaj govoriti. In danes je stvar zopet prišla na vrsto.

Kakor znano, je rimska stolica pred poldrugim letom (20. grudna 1905) izdala nove določbe za stran sv. obhajila, s katerimi naj bi pogosto in tudi vsakdanje sv. obhajilo bolj v navado prišlo. Sv. oče želé, da bi verniki po zgledu prvih kristjanov pristopali k sv. obhajilu če mogoče vsak dan pri sveti maši. K temu se ne zahteva tolika svetost; zadostuje že samo stan milosti božje in pa práv namen.

Ta odlok apostolskega sedeža nam je bil nekako nov. Določila njegova so bila precej različna od dosedanje navade. Doslej se je zahtevala za pogostno, celó pa še za vsakdanje obhajilo večja popolnost in čistost duše; pogostno sv. obhajilo ni bilo tako v navadi; vsakdanje obhajilo pa že celó neka posebna redkost. Tudi po samostanih ni bilo v navadi, ampak se je sv. obhajilo navadno vsaj par dni v tednu opuščalo.

Da je taka sprememba upravičena in utemeljena, vse to je bilo lani razloženo.

Ker je bil tedaj ta dekret nekaj novega, ker želi vpeljati običaje, doslej nenavadne,

zato ni prišel mahoma do popolne izvršitve. Zakaj nove navade se polagoma vpeljujejo, kakor se iz temne noči polagoma dela svetli dan in iz mrzle zime polagoma gorko poletje.

Toda zdaj je preteklo od izdanega dekreta že poldrugo leto, in čas bo šel hitro svojo pot naprej, kmalu bosti dve in tri leta, — in sv. Cerkev gotovo želi, da se ta odlok vedno zvestejše in vedno popolnejše izpolnjuje.

Kakó močno to v Rimu želé, pričajo določbe in naprave, ki so še pozneje izšle kot dopolnilo prvotnega odloka. Te dopolnilne določbe hočemo danes navesti.

1. Obhajilo **otrok**. Sv. rimskemu zboru je bilo še posebe predloženo vprašanje, ali veljajo določbe o pogostnem in vsakdanjem sv. obhajilu tudi za otroke, potem, ko so opravili prvo sv. obhajilo. — In sv. zbor je odgovoril, da velja isto kar za odrasle tudi za otroke. »Otrokom, ki so opravili prvo sv. obhajilo, se pogostno sv. obhajilo ne sme braniti, marveč naj se k temu opominjajo. Če bi imeli kje drugačno navado, je graje vredna.« — To velja gotovo v prvi vrsti za otroke, ki živé in se vzgajajo po kakih zavodih, duhovskih hišah, semeniščih, samostanih, zato ker ti

imajo največ priložnosti za pogostno sv. obhajilo. Velja pa tudi za vse otroke sploh, če le imajo priložnost, treba je samo dobre volje.

2. Obhajilo **bolnikov**. Doslej je bila cerkvena določba, da so se samo na smrt bolni bolniki smeli netešči obhajati; bolniki pa, ne za smrt bolni, če so tudi ležali časih po več let in niso mogli v cerkev, se navadno niso obhajali netešči. — Sveta stolica je zdaj polajšala to določbo tako-le: Bolniki, ki leže že vsaj en mesec, in nimajo upanja, da bi kmalu ozdraveli, smejo, če žive po kakih zavodih, (bolnišnicah, hiralnicah), kjer se hrani najsvetejše, vsak **teden** enkrat ali **dvakrat**; drugi bolniki pa vsak **mesec** enkrat ali **dvakrat** obhajani biti, če tudi prejkaj **tekočega** užijejo.

3. Da bi se pogostno in vsakdanje obhajilo še bolj pospešilo, dovolili so sv. oče, da tisti, ki prejmejo sv. obhajilo vsak dan ali skoro vsak drugi dan (torej tudi če en ali drugi dan v tednu izpuste), so lahko deležni vseh **odpustkov**, za katere je zapovedana spoved, četudi ne gredo k spovedi vsak pot posebe, ampak zadostuje, če se spovedo le vsakih 14 dni enkrat.

4. Iz istega namena se je ustanovila v Rimu bratovščina za duhovnike, ki želé pogostno sv. obhajilo pospeševati, z imenom »**Evharistična zveza duhovnikov**«. Osrednji sedež te bratovščine je v cerkvi sv. Klavdija v Rimu, koder so nastanjeni tudi redovniki »evharistinci«, ki noč in dan molijo Najsvetejše izpostavljeno. Duhovnikom-udom te bratovščine so podeljene zopet mnoge duhovne dobrote in predprave, katerih pa, ker zadevajo samo duhovnike, tukaj ne bomo natančneje naštevali. Ni dvoma, da bo k tej bratovščini pristopilo tudi mnogo slovenskih duhovnikov. Najprimernejše se v ta namen zglašiti, je pri nam najbližnjih evharistincih, ki so v Bocnu na Tirolskem (Eucharistiner-Convent, Bozen, Tirol). Zadostuje navadna dopisnica z izraženim namenom in razločno zapisanim imenom. Odtam pride sprejemnica s potrebnim pojasnilom in navodilom.

Iz vsega tega je tedaj razvidno, kakó močno želi Rim, da bi se novih določb gledé pogostnega sv. obhajila kmalu, povsod in zvesto poprijeli ter se po njih ravnali.

Pa tudi **Je z u s s a m** to želi. To nam je dal razumeti že s tem, **ko** nam je velel moliti in prositi: »**D a j n a m d a n e s n a š v s a k d a n j i k r u h !**« Razlagalci sv. pisma se vjemajo v tem, da je Jezus mislil in da imamo tudi mi misliti pri tem najprej na nadnaravni kruh, kruh za dušo, potem šele na navadni kruh, ki je za življenje potreben. In vendar prosimo za **v s a k d a n j i k r u h !** **V s a k d a n t o r e j** naj bi se po namenih božjega Odrešenika duša hranila s svojim kruhom, ki je presveto Rešnje Telo!

Tudi **p o d o b a k r u h a** sama nam razodeva to Jezusovo željo. Zakaj je Jezus izbral ravno kruh, v podobi katerega je hotel biti naša dušna jed? Ko bi bil on nam dal, naj izbiramo sami, v kaki podobi se nam hoče zapustiti, gotovo bi ne bili izbrali kruha; zdel bi se nam bil prenavaden, prevsakdanji. Izbrali bi bili morda kak žlahten sad, ki bi nas bil spominjal na drevo življenja, saj nam sv. obhajilo donaša večno življenje. Toda drevo rodi in sad zori samo enkrat na leto. Jezus pa, se zdi, je ravno zato izbral kruh, da se nam v njega podobi ponuja, ker je kruh **v s a k d a n j a j e d**, hoteč nam s tem jasno povedati svojo željo, naj tudi njegov kruh, kruh ki je prišel iz nebes, uživamo **v s a k d a n**.

Prav posebno lepa predpoda sv. Rešnjega Telesa je bila **m a n a**. Mana ima take lepe podobnosti s sv. Rešnjim Telesom, da se zdi, da je Bog Izraelcem mano samo zato dajal, da je ž njo predpodabljal nebeško jed, katero nam sedaj daje. In kako lepe podobnosti ima mana z **v s a k d a n j i m** sv. obhajilom! Mana ni padala le časih, ampak vsak dan in Izraelci so imeli strog ukaz, jo pobirati vsak dan sproti. Kdor jo je hotel hraniti za drugi dan, se mu je spridila; samó šesti dan so jo nabrali za dva dni skupaj, ker je v soboto, Gospodov dan, niso smeli pobirati. — Seveda so jo dobili samo **n a j b o l j p r i d n i i n g o r e č i**. Zakaj mana se

je raztopila in je izginila, kakor hitro jo je solnce obsijalo; počasni in leni niso nič več dobili. Tako bo tudi zdaj. Le najbolj pridni in goreči, ki radi žrtvujejo pol ure spanja svojemu Jezusu, se bodo potrudili in bodo deležni teh novih velikih dobrot in duhovnih sladkosti, katere jim ponuja sv. Cerkev, ko jim pogrinja vsak dan znova božjo mizo...

S tem torej, da je Bog izbral mano za predpodobo presv. Rešnjega Telesa in da je ukazal to mano redno vsak dan pobirati, nam je zopet jasno pokazal svojo voljo in željo gledé prejemanja nebeškega kruha, ki zdaj rosi vsako jutro iz nebes.

Ti razlogi za vsakdanje ali vsaj pogostno sv. obhajilo naj za danes zadostujejo. Močni so dovolj, da nas prepričajo, kakó upravičena in primerna je nova rimska določba v tej sveti zadevi in da nas potegnejo k božji mizi.

V kratkem bo v Ljubljani zopet **evharističen shod**, (shod v čast presv. Rešnjemu

Telesu), na katerem bo gotovo tudi o tem govorjenje. Zato prinašamo tukaj njega površni raspored:

RAZPORED EVHARISTIČNEGA SHODA.

Evharistični shod duhovnikov, čistilcev presv. Rešnjega Telesa, se bo vršil dné 22. avgusta v Ljubljani.

Pričel se bo shod v četrtek zjutraj ob 8. uri s škofovo sv. mašo v stolnici.

Ob 9. uri bo konferenca v knezoškofovi dvorani.

Ob 12. uri skupni obed v »Unionu«.

Ob polu 3. se nadaljuje konferenca.

Ob polu 4. se izpostavi presv. Rešnje Telo; adoracija do 4. ure, potem litanije.

Kdor se želi udeležiti skupnega obeda, naj blagovoli naznaniti do 15. avgusta č. g. kornemu vikariju dr. Jož. Jeršetu in priložiti 2 K 60 v.

Možje, na Sv. Višarje!

Češki in dunajski krščanski možje že mnogo let zaporedoma vsako leto romajo, prvi na Sv. goro pri Příbramu, drugi v Marijino Celje. Dunajčani so letos svojo božjo pot opravili ravnokar (13. – 15. julija); bilo jih je z drugimi vred okolu 5000, med njimi sam dr. Lueger.

Lepe navade posnemati je vedno koristno. Pa ne samo zato, da jih posnemamo, ampak zato, ker je to samo na sebi res lepo in dobro, smo sklenili, da poromamo tudi slovenski možje (katerim prištevamo tudi mladeniče) letos na Veliki Šmaren na Svete Višarje.

Možje! V teh časih, ko se boj med sovražniki in prijatelji imena Kristusovega vedno bolj ostri, ko sovražniki božji ved-

no bolj predrzno stopajo na dan in odkrivajo svoje nakane, treba, da tudi mi vedno krepkeje razvijamo in vedno višje dvigamo prapor Kristusov, vedno odločneje in očitneje z besedo in dejanjem kažemo, da smo njegovi. Ne samo ženskam prepuščajmo svetišča; možje pokazimo, da si štejemo v čast služiti Bogu. Če si zloba upa nastopati pri belem dnevu, pa bi se krepost ne smela pokazati?!

Skupaj možje! Pojdimo k Materi božji, pričat svojo vero in prisegat zvestobo Bogu!

Zakaj ravno na sv. Višarje? — Višarje so idealna točka. Ž njimi je združene nekoliko turistike, ki je danes tako moderna. Na visoki gori se ložje dviga duša v višave. Planinska in verska misel nas

bo obenem dvigala in užigala za visoke vzore, katerim služimo.

Torej na Sv. Višarje! Upamo, da nas bo dovolj, da napravimo poseben vlak, ki bo na Veliki Šmarin okolu desete ure odšel iz Ljubljane in obstajal na vseh gorenjskih postajah.

Časa je le še nekoliko tednov. Oglašajte se takoj ali neposredno pri centrali: Upravništvu „Slovenca“ v Ljubljani, ali pa pri svojih čč. župnih uradih, katere s tem uljudno prosimo, da blagovole nabirati udeležnike in njih imena pošiljati na zgoraj označeno mesto.

Kvišku: možje krščanski — na goro višarsko!

Karol Pollak, predsednik.

Ivan Podlesnik, tajnik.

Dostavek uredništva: Kakor vidite, so sveto-višarsko romanje mōž vzeli v roke sami vrli ljubljanski krščanski možje. To nam daje poroštvo, da se bo to podjetje

srečno in častno izvršilo. Prosimo še enkrat zavedne krščanske može in mladeniče, naj se odločijo in pridružijo temu romanju. Prosimo tudi krščanske žene in dekleta, naj moške, — če je potreba — opomnijo na to romanje in jim tudi prigovarjajo k temu.

Gotovo taka skupna pobožnost moških zelo povzdigne versko zavest in odločnost, povzdigne njih srca in jih vname za Boga in božje reči. Kako veličastno je bilo romanje dunajskih mož v Marijino Celje! 5000 mož in med njimi taki veljaki! Imeli so zelo slabo vreme, pot še mnogo daljša kakor od nas na Višarje, in vendar so jo radi storili in bili dobre volje pri vseh potnih težavah.

Posnemajte ta lepi vzgled verske probujenosti in gorečnosti tudi vi slovenski krščanski možje in mladeniči! Tedaj pa na noge! Veliki Šmaren na Sv. Višarje!

Učenka Jezusovega Srca: blažena M. M. Alakok.

Nove žrtve.

Želja Jezusova, da bi se njegovo Srce bolj častilo, se je polagoma in pomalem izpolnjevala. Pater Klavdij de la Kolombier, Mariji Marjeti od Boga poslani duhovni svetovalec in vodnik, svoje storjene obljube, da hoče za čast Jezusovega Srca živeti, delati in trpeti, ni pozabil. Pridno je navajal svoje

spovedence, pristopati vsak prvi petek k Gospodovi mizi in mu zadoščevati za sramoto in mrzloto, katero je prestajal zadnje štiri tedne na oltarju. — Na patru Klavdiju je imela Marija Marjeta svojo glavno oporo in zaslombo; od njega je pričakovala po pravici, da ji bo s svojimi velikimi zmoglostmi, zlasti s svojo zgovornostjo pomagal od Jezusa ji dana naročila izvršiti.

Toda njen Ženin ji je pripravljaval novo žrtev. Pater de la Kolombier ji je imel biti odvzet. Jezus ji je to razodel in ona mu je — Kolombieru — to sporočila. Temu se je zdelo nevtrjetno, zakaj pisma njegovih predstojnikov so razodevala vse drugačne načrte. »In vendar boste šli,« je odgovorila Marjeta.

In res je prišlo v teku leta 1676 povelje, naj pater Kolombier gre v Pariz, od tam pa na Angleško. Marjeta je bridko občutila to zgubo, in potožila jo je svojemu božjemu Ljubljencu. »Ali ti nisem jaz zadosti,« — ji je odvrnil on — »ki sem tvoj začetek in konec?« In potolažena je zapustila kapelo.

Pri svojem odhodu ji je pater Kolombier zapustil nekaj pisanih besedi v spomin in premišljanje. Potem je prosil tudi od nje nekaj besedi v spomin, in ona mu je zapisala: »Pater de la Kolombier je poklican, duše k Bogu voditi, zato mu bo hudobni duh povsod polena na pot metal; celo bogaboječe osebe ga bodo preganjale, in to, kar bo pridigoval, zametavale. Toda če bo v Boga zaupal, mu bo Bog sam pomagal njegov križ nositi . . .«

Pater de la Kolombier je bil svet mož. Dne 20. novembra 1676 je pisal iz Londona samostanski prednici v Paré: Tukaj ni nikaškega samostana Marijinega obiskanja, celo pa kake sestre Alakok ni tukaj, toda Bog je povsod, in on je dober in ljubeznjiv v Londonu ravno tako kakor v Paré. Njemu se imam zahvaliti, da me ta sveta redovnica ne pozabi, in brez dvoma bom na njeno molitev deležen velikih milosti.«

Med temi milostmi je bil posebno duh uboštva, skromnosti in ljubezni do samote, ki je mladega duhovnika na sijajnem angleškem dvoru obvaroval, da ga ni prevabljeni svet prav nič zase pridobil. Bil je ondi pridigar in spovednik pobožne vojvodinje jorške, Marije modenske. Za kraljevo krasoto, ki ga je obdajala, kakor hitro je stopil iz svoje priproste celice, se ni zmenil, kakor tudi ne za velikomestno šumenje in vrvenje, ki ga je lahko opazoval iz svojega okna. Grešnike k Bogu voditi, na dvoru govoriti

o velikosti najsvetejšega Zakramenta, ki so ga Angličani tajili, kazati na pozabljeno in prezirano ljubezen Zveličarjevo, češčenje prebodenega Jezusovega Srca oznanovati tem, ki ga niso poznali, in zlasti pridigati s svojim zgledom — to je bilo delo patra Kolombiera na Angleškem. Pogosto je pisal nazaj na Francosko v Paré ali svojim sbratom, naj ondi začeto delo nadaljujejo, ali sestri-prednici samostanski, da je vedela prav voditi sestro Marijo Marjeto.

Učenka Jezusovega Srca je pa medtem nadaljevala življenje, ki ga je sprejela od svojega nebeškega Ženina: življenje, polno telesnih bolečin in dušnih muk, polno trpljenja in ljubezni. Bog je zahteval od nje, da mora sprejeti nase pokoro za grehe drugih ljudi in tudi za mlačnost nekaterih svojih sester. Nekatero izmed teh se niso mogle otresi misli, da je Marjeta na duhu bolna, drugikrat so se zopet bale, da bi utegnil hudobni duh kaj pri nji imeti in so jo škropile z blagoslovljeno vodo. »Toda on, ki je hotel biti moj Gospod,« tako je pripovedovala prednici, »ni bežal od mene, ampak mi šepetal: jaz ljubim blagoslovljeno vodo in križ takó, da duše, ki ga zaradi mene nosijo, vedno tesneje k sebi priklepam.«

Marjeta ni mogla spati ni jesti. Čutila je silno lakoto; ko pa je prišla do jedi, je občutila grozen gnus pred jedjo, da ni mogla jesti; kar pa le vendar užila, je morala izmetati. Kakor hitro pa je prišla zopet od mize, jo je napadla znova lakota, ki jo je mučila do večerje, in takrat se je gnus do jedi zopet povrnil.

Takih težav je bila vedno polna. Dasi je vse to občutila kakor vsak človek, je vendar vse ne le voljno ampak z veseljem prenašala. Vedela je, kako prijetno jo delajo v očeh božjih ravno ti križi. Saj je trdila, da duša bolj napreduje v svetosti venem mesecu, da venem tednu, polnem trpljenja in bridkosti, kakor venem celem letu, polnem tolažbe in duhovnega veselja. Takó, da bi morala vsaka zvesta duša, če bi ji bilo dano na izbiro, brez pomisleka

seči po križu in trpljenju. Kakó naj kdo, ki resnično ljubi, hrepeni po veselju in tolažbi, ko vidi Jezusa vsega v bolečinah in zapuščenosti? Kdor križa ne ljubi, tudi Jezusa ne more ljubiti. Zapomnite si prav dobro te besede učenke Jezusovega Srca vi vsi, ki želite Bogu s celim srcem služiti.

Proti koncu leta 1678 je morala na željo Gospodovo napraviti oporoko, v kateri je sama sebe, vsa svoja dela in trpljenje, in vse svoje njemu izročila. Morala je prositi sestro-prednico, če bi se ta branila, pa patra

Kolombiera v Londonu, da ji to oporoko spiše. Pa prednica ji je to rada storila. Ona sama pa je podpisala oporoko: »Sestra Marija Marjeta, učenka Srca Jezusovega.« Potem je zarezala z nožičem ime Jezusovo v svoja prsa, in je napisala s krvjo te rane na božje navdihnenje: »Jaz te postavim za dedinjo svojega Srca in vseh v njem skritih zakladov, in to za čas in večnost. Obenem ti obljubim, da ti ne bo nikdar manjkalo pomoči, dokler mojemu Srcu ne bo manjkalo moči. Ti ostaneš njegova učenka in ljubljanka.«

Pred tabernakeljnom.

I. Saj ne pozna te svet, Gospod . . .

Saj ne pozna te svet, Gospod,
veselja in sladkosti išče
tam, kjer je godba in plešišče,
med šuminim svetom, polnim zmot.

Kjer ni ga, tamkaj išče mir,
Sladkosti tam, kjer greh kraljuje,
a v tabernakeljnu samuje
med tem Gospod, sladkosti vir.

Pri njem miru naj išče vsak,
vsi, ki ste trudni, obteženi;
On mir vam vrne izgubljeni
In duši pokoj da sladak.

II. V tujini.

Prišel sem v neznani tuj kraj,
sam se med ljudmi nahajam zdaj;
kamor se ozrem, neznan obraz,
vsakemu neznan sem tudi jaz.

Ko pa stopim v krasni božji hram,
znanca starega zagledam tam;
Njega, ki ga ljubim iz srca,
moj Gospod je — isti kot doma.

Nič več nisi samo, o srce,
tvoj prijatelj zvesti tukaj je;
On pastir je dobri, ki pozna
svoje ovce, one pa njega . . .

III. Lilije.

O Jezus moj, samo cvetice
so tvoje zveste tovaršice,
ki te nikdar ne zapuste
in s cvetkami tvoj dom krasi.

Vrtnice krasne, barve vsake
in druge cvetke vsakojake;
najbližje tvoje hišice
pa bele lilije cvetě.

Prav je, da bela ta cvetlica
najbližja tvoja je družica,
saj najbolj ljub ti njen je cvet,
in oni, ki je ž njim odet . . .

A. Vid.

Pod Marijinim banderom.

Kako družbe članom koristijo.

III.

Srečen je vsak dober Marijin otrok, ker ga Marija prav posebno varuje v življenju, v skušnjavah in zlasti v smrti uri; srečen je Marijin otrok, ker dobi v družbi toliko plemenitih značajev, s katerimi ga veže vez najodkritosrčnejšega prijateljstva; posebna sreča in korist pa je tudi ta, da deli sv. Cerkev družabnikom prav posebno milosti in dobrote.

Sv. Alfonz Ligvorij se ni nič bal položiti dobremu kongreganistu v usta besede sv. Duha: »Vse dobro sem prejel ž njo (z družbo) v red.«

Umirajoč vojvoda je svojemu sinu, prestolonasledniku, prisrčno priporočil družbo z besedami:

» Ne pozabi, moj sin, da se imam družbi zahvaliti za dobro, katero sem storil v življenju. Posebno sedaj se čutim veliko srečnejšega, da sem bil kongreganist, kakor pa, da sem bil vojvoda. Boljše dedščine ti ne morem zapustiti, kakor je Marijina družba.«

Katere so te posebne dobrote in milosti?

Razven materinega očesa Device Marije čuje nad družbo skrbno in modro oko dobrega voditelja. Vsakdo in vselej sme v potrebi iskati svêta in poduka pri svojem duhovnem prijatelju.

Kot voditelj ima duhovnik pravico in tudi dolžnost prav posebno skrbeti za družbo, za vso skupaj in za posamezne ude. Z molitvami, z božjo besedo in s podučevanjem in svarjenjem, skratka, z vsemi pripomočki, ki mu jih nasvetuje krščanska ljube-

zen, ude družbe podpira, k dobremu nagiba, za dobro navdušuje, da jih vzgoji za dobre Marijine otroke.

Druga neprecenljiva dobrota Marijine družbe so družbena pravila. Kakor dobra, skrbna mati je Marijina družba v teh pravilih že naprej poskrbela, da prepreči mnogo nesrečnih padcev, da člane pridobi za marsikatero odlično čednost.

Ta pravila so kakor svitla zvezda-vodnica, ki prav vodi člane na nevarni zemeljski poti; ti družbeni predpisi so kakor solnce, ki večkrat temno pot razsvetli z lučjo božje volje.

Večstoletna skušnja je potrdila pravila Marijinih družb kot dobra in koristna.

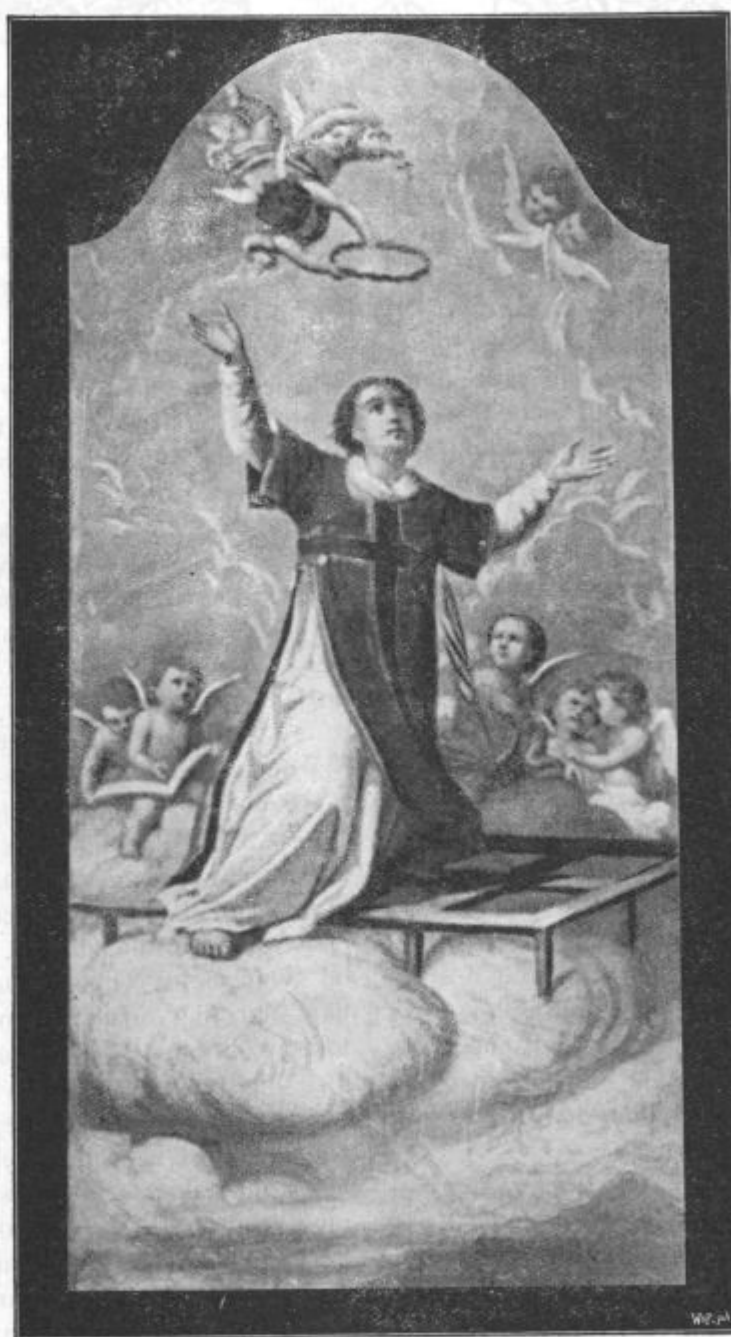
Zopet druga dobrota je skupna molitev. O skupni molitvi veljajo besede Kristusove: »Kjer sta zbrana dva ali trije v mojem imenu, sem jaz sredi med njimi.«

Česar posameznik ne more pričakovati od svoje molitve, more upati od molitve toliko Marijinih otrok. Kakor mogočen veletočnik, tako vzame skupna molitev s saboj kapljice molitve posameznika tja gor k morju božjega usmiljenja, k božjemu Srcu, in tukaj zadobi milost in usmiljenje.

Kako lahko začne posameznik opuščati molitve; v družbi pa bo vsled skupnosti vendar molil, ker molijo tudi drugi.

Kadar moli človek sam, mu lahko stopijo pred oči njegovi grehi, vsled katerih se zaveda, da ni vreden drugega kot kazni. V skupni molitvi moli toliko nedolžnih čistih src, katere Bog rajše in gotovejše usliši.

Kolika sreča je za družabnika skupno svobhajilo, katero skupno s svojimi tovariši ob spodbudljivi slovesnosti sprejme.

Sv. Lavrencij.

Ko je goreč škof ob koncu duhovnih vaj videl 2000 mož in mladeničev iti skupno k sv. obhajilu, je ves vesel vzkliknil: »Večjega veselja, kakor današnjega, pa mi katoliški moške našega mesta niso mogli napraviti.«

In kako pogosto prejme družabnik dobro pripravljeno sv. obhajilo! Sv. obhajilo pa nas najtesneje združi s Kristusom. V sv. obhajilu dobimo moč Njega, ki je rekel: »Zaupajte, jaz sem svet premagal!«; to je tista moč, s katero premagamo vse peklenške skušnjave pokvarjene naše narave. Po sv. obhajilu so premagana človeška slaba nagnjenja, milost božja pa kraljuje v srečni človekovi duši. Ali se v sv. obhajilu ne povrnejo sama nebesa v naše srce?

Ako bi pa navzlic temu, da člani pogosto prejemajo sv. zakramente, občujejo z dobrimi tovariši in se drug drugega k dobremu opominjajo, hotela mlačnost zavladati, tedaj pa popelje od časa do časa družba svoje hčere in sinove v posebno dušno zdravišče, v toplice za dušo, kjer se prežene otrplost dušne mlačnosti, duša pa ogreje in navduši za dobro — v d u h o v n e v a j e. Iz vsakih duhovnih vaj gre Marijina družba vsa premlajena, čvrsteja ko prej, vsa znotraj olupšana in prenovljena.

Ne pozabimo dalje bogatih milosti odpustkov, katere so papeži kot dokaz izvanredne ljubezni in naklonjenosti do družbe, naklonili udom.

Naj omenimo le nekatere:

I. P o p o l n i o d p u s t e k dobi vsak član, ako prejme zakrament sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa in moli v papežev namen ob sledečih praznikih: 1. na dan sprejema v družbo; 2. na glavni in drugi družbeni praznik; 3. vse zapovedane Marijine praznike: na praznik Brezmadežnega Spočetja, Svečnico, Marijino oznanjenje, Vnebovzetje Marijino, Rojstvo Marijino; 4. na Božič in Vnebohod; 5. ob smrti uri, če se pobožno izgovarja sv. ime Jezus.

Bolan član Marijine družbe lahko prejme popolni odpustek vsakokrat na dan, kadar ga obhajajo, ako ga družbeni voditelj najprej malo opominja k potrpežljivosti in

vdanosti, potem pa bolnik zmoli tri očenaše in češčenamarije pred kakim križem (v roki).

II. N e p o p o l n i o d p u s t e k sedem let in sedem kvadraten dobi: 1. če je pri družbenem shodu; 2. če je na delavnik pri sv. maši; 3. če si zvečer izpraša svojo vest; 4. če obišče bolnika; 5. če moli za bolnika ali mrliča; 6. če gre za pogrebom.

Ti in še mnogi drugi odpustki, katere lahko dobite zapisane v vašem družbinem molitveniku, so bogato plačilo za vse žrtve in ves trud, ki ga imate v družbi, obenem pa vspodbuda, da v družbi do smrti stanovitni ostanete.

To pa še ni vse. Koliko tisoč in tisoč pobožnih družabnikov si dan za dnevom v več kot 30.000 družbah, ki so po svetu ustanovljene in z glavno rimsko družbo združene kot hčerke okrog matere, nabira zaklade dobrih del, potrpežljivosti, zatajevanja, ljubezni do bližnjega.

Ker so vse družbe celega sveta le ena velika družina, eno duhovno telo, tedaj pripada zaslužnje posameznika tudi k skupnemu zakladu vseh udov in vsak posamezni član je redno deležen tega ogromnega zaklada, deležen vseh dobrih del, katere izvršujejo vsi udje kongregacij po celem širnem svetu.

Ali ne moremo torej otroka Marijinega po pravici imenovati bogataša v duhovnem življenju? Ali se torej ne izplača prav izborna, ako smo stopili v službo pod zastavo Marijino? Ali ni to za člana največja dedščina, ki ima tudi po smrti veljavo in vrednost?

Nazadnje naj omenimo izvanrednih privilegijev (predprav) Marijinih družb. Vse sv. maše, katere opravi katerikoli duhovnik za člane na družbinem oltarju, ali če je duhovnik tudi sam kongreganist, na kateremkoli oltarju, so obdarovane s popolnim odpustkom, kakor če bi se brale na privilegiranem oltarju.

Po vsem tem bomo pač razumeli besede umirajočega vojvoda nasproti svojemu sinu: »Moj sin, boljše dedščine ti ne morem zapustiti, kakor je Marijina družba.«

Zoper nečimernost v obleki.

O tem je bilo že zadnjič nekaj lepih naukov, vzetih iz knjige »Hči brezmadežne.« Ker je pa o tem treba večkrat govoriti, naj ima danes besedo o tem še ena vaših vrstnic, dekleta, ki je po svojem stanu (šivilja) opravičena, da o tem govori. Ker ima kot taka tako zdrave in modre misli, kakor se redkokdaj dobe med to vrsto oseb, zato naj govori ona, Takole piše:

Koliko vendar izdajajo nekatera dekleta za lišp! Vse to samo zavoljo tega, da bi dopadle svetu. Zelo rado se godi kaj takega o Veliki noči, ko je čas pripravljati se za dobro velikonočno spoved. Toda takrat se misli le na lepo obleko in kako se bo katera postavila pred svojimi tovarišicami. Kako nespametna potrata!

Pomislimo pa pred vsem koliko greha in zapeljevanja se naredi z nečimernostjo! Do koga pa imajo zapeljivci največ nagnjenja, ako ne do nečimerno našopirjene šeme? Kako bi se vendar predrznile stopiti pred božjega Stvarnika v taki nečimerni obleki! Ali bomo morda z nečimernostjo dopadle Bogu?! Nikdar; ampak tistemu ki hodi okoli, kot rjoveč lev, išoč koga bi požrl! Koliko jih je že gotovo pogubila nečimerna obleka! Nikar se torej, predrage mladenke, ne nosimo čez svoj stan temveč snažne a ponižne bodimo.

Posebno ve, Marijine hčere, bodite v obleki dober zgled bodisi soudom bodi neudom! Saj veste kako gledajo ena na drugo, in ako ima ena malo drugačno obleko ko druga, pa že hočejo vse tako imeti. In tako jih potegne zgled za seboj. Posebno pa še opozarjam razne šivilje, da naj po svoji moči odvrčajo svoje delodajavke od napačne gizdavosti. Prepričana sem, da so ravno tam najbolj gizdava dekleta, kjer je nespametna mojškra. Isto naj store tovarniške delavke, saj je znano, da te največ potrosijo za lišp.

Da bi mladina bolje varčevala naj bi se ustanovila v vsaki Marijini družbi »čebelica.«

Dekleta, posnemajmo Marijino ponižnost! Kakor so telesni otroci podobni svoji materi ne samo po dušnih zmožnostih ampak tudi po telesu, tako bodite tudi ve Marijine hčere podobne svoji nebeški Materi tudi po vnanje. Saj tudi Marija ni nosila nečimernega oblačila, ampak priprosto snažno in čedno obleko. Take bodimo tudi me!

Pomislimo, koliko je na svetu zapuščenih sirot, ki lačni in goli prosijo kruha. Kako dobro bi bilo, če bi si vsaka pritrkala pri obleki nekoliko novcev ter tisto darovala ubožcem. Želeti bi bilo, da se v vsaki župniji ali v Marijini družbi napravi odsek, ki bi pobiral prispevke za siromake ali za misijone. Glejte, koliko lepega denarja bi se nabralo, če bi si vsaka dobra družbenica pritrkala pri vsaki novi obleki 1 K bodisi, da si kupi blaga cenejše vrste ali pa si odreče toliko nepotrebni lišp.

Kako zelo bi se s tem ustreglo ubogemu misijonarju, ki ga toliko sirot prosi kruha in obleke! Kako bi bilo to Jezusu ljubo, ki je sam rekel: »Karkoli storite dobrega kate-remu teh malih, storite meni samemu.« In on ki je moral na križu zaradi nas gol viseti, kaj bo rekel na sodnji dan tistim, ki ga z obleko žalijo?

In še ene reči naj omenim. To je tisto nespodobno zijanje in čakanje pred cerkvijo, posebno na velikonočni praznik, ko je vse v novih oblekah. Kaj neki tukaj stoje in ena drugo gledajo in povzdigujejo ali pa zaničujejo, kar tudi gotovo ni brez greha. Pojdite na svoj prostor in molite rožni venec, saj je vendar po mnogih cerkvah navada, da se pred sv. opravilom moli na glas rožni venec. V cerkvi pa se lažje varjemo raztresenosti, ako smo vedno na enem prostoru, da vidimo okoli sebe le znane osebe. Kako grdo pa je šele v cerkvi gledati okoli sebe po oblekah vpriča Kralja vseh kraljev.

Bog se ustavlja napuhnjenemu, poniženemu pa daje svojo milost. Nečimerno oblačilo sicer razveseljuje človeka, a Bogu je zoprno. Ko bi nas ves svet hvalil in čistil, a Bog bi nas sovražil, bile bi najrevnejše in najnesrečnejše na svetu.

Le Bogu dopasti in njegovo ljubezen imeti, to naj bo naša edina in največja skrb. Kot take bomo najljubše tudi svoji nebeški Materi. Torej predrage sestre, vzemite si moje besede k srcu in napovejte vojsko nečimernosti!

Štajerska mladenka.

Dostavek uredništva. To kar priporoča ta mladenka, naj bi se krajcarji, namesto izmetavali jih za prazen lišp, ali nalagali v

»čebelici« ali pa nabirali za dobre namene, je nam iz srca vzeto. Opozarjamo pri tem na pismo slovenske usmiljenke v Makedoniji, ki je tiskano danes tam zadej v »Bogoljubu«. Kaki siromaki so marsikje ljudje; otroci kakor ciganci letajo okolu na pol nagi, kruha skoro ne poznajo, živa siromaščina gleda iz njih. Če človek sliši, kaki reveži so sempatja ljudje, da nimajo najpotrebnejšega, bi ga moralo sram biti, če hodi prav nepotrebno košato napravljen. — Bilo bi nekaj idealnega (vzvišeno - lepega), ko bi naše Marijine družabnice poleg tega, da skrbе sebi za starost, namesto da bi izmetavale za prazno nečimernost, zbirale za take blage namene. To smo že priporočali; ali od nikoder ne pride sporočilo; pri nas smo začeli.

Slepa materina ljubezen.

Zgodba.

Ko je umrl tovarnar Arnold v B., je zapustil ženo pa troje otrok. Prvorojencu je bilo ime Maks, in tega je mati ljubila z vsem ognjem maternega srca; kar zamaknjena je bila vanj, bil je njena sreča, njeno življenje, njeno vse. Venomer bi bila gledala v obrazek »zlatemu« detetu. Maks pa je bil od dne do dne večji in krepkejši, zakaj mati je storila vse, da bi svojemu ljubljencu olajšala življenje in zagotovila lepo prihodnost. Toliko manj pa je skrbelo mati-vdova za druga dva otroka, to je za Emo in za Pavla. Prezgodnja smrt očetova je bil hud udarec za ta dva, zakaj, on je oba enako ljubil, enako rad imel. Ko pa očeta več ni bilo, sta bila ta dva revčka bolj sama sebi prepuščena, zakaj mati se je brigala samo za prvorojenca Maksa. Pa dasi nista bila deležna tiste

nežne materne ljubezni kakor njiju brat Maks, vendar nista zato nič manj ljubila mamice in tudi Maksa sta vseeno rada imela. Kolikokrat je šla mati z Maksom na veselice ali na izlete, a Ema in Pavel sta morala ostajati sama doma. Ob takih trenutkih sta šele občutila, kaj sta izgubila z očetom. A dasi sam potreben tolažbe, tolažil je Pavel ob takih prilikah mlajšo sestrico. Vedno je upal, da ju bode mati nekoč tudi tako rada imela kakor ima Maksa in slutil je, da bo mati kmalu bridko občutila svojo slepo ljubezen do prvega otroka. Toda je bila nepopoljšljiva v svoji slepoi.

»Zlati moj bratec,« je izpregovorila nekoč Ema s solzami v očeh, »kako zapuščena bi bila jaz na svetu, ko bi ne imela tebe! Šla bi iz te tako nesrečne hiše, da bi poko-

pala daleč v svetu svoje gorje in da bi pozabila mater.«

Pavlu se je porosilo oko in zavrnil je sestrico: »Tega pa že ne, Ema, tega pa že ne, da bi nas ti zapustila! Tudi meni je hudo pri srcu, in tvoja žalost je moja žalost, ali kar bo v moji moči, vse bom storil, da te ne bom videl žalostne in nesrečne. In ko bo mati videla to najino prijateljstvo, naju bo morala ljubiti in rada imeti.«

V svoji brezmejni ljubezni mati še opazila ni, kako malo ji povračuje sin to njeno ljubezen.

Bolj ko je ustrezala njegovim željam, tem več je hotel imeti od matere. Bog ne da, da bi mu le ene želje ne bila izpolnila! Bog varuj, da bi mu bila Pavel ali Ema kaj očitala, takoj je vzkipel in besnel po sobi. In tako se je zgodilo, da so se ga vsi trije bali. Sčasom je postal tako objesten in mogočen, da se mu Pavel in Ema nista drznila ugovarjati, in sicer tem manj, ker je bila mati še vedno zamaknjena vanj in se mu kar ni mogla postaviti po robu. In naposled ga je materna popustljivost naredila za ono vrsto kavalerjev, ki se brigajo le za zabavo in igre. V svojem 24. letu je bil Maks, ljubljenec slepe matrne ljubezni, razsipnik in razuzdanec, ki je preživel dan za dnevom le po veselicah in zloglasnih hišah. Dolgove za njim je morala plačevati mati, molče in s krvavim srcem je izdajala tisočak za tisočakom, dokler ni z obupom opazila, da so prišli že skoro na nič. Ustrašila se je misli, da mora njen Maks prej ali slej izvedeti golo resnico; hotela ga je posvariti, prositi, rotiti, naj vendar neha zapravljeti, da ne spravi sebe, nje in njenih otrok na beraško palico. V oporoki očetovi so imeli vsi trije otroci enake deleže. — A zapravljivi in razuzdani Maks je zapravil lepo premoženje skoro popolnoma, in vse je tako kazalo, da še to, kar je ostalo od nekdanj tako bogate hiše, razuzdani Maks kmalu zapravi.

Bilo je nekega jesenskega dne dopoldne; mokro mrzlo vreme in oblačno nebo. V lepi, bogato okrašeni sobi je ležal Maks na divanu, zdehalo se mu je od prečute noči

in sam ni vedel, kaj bi. »Ta smola!« je začel sam s sabo govoriti, »kaj poreče mama, kadar izve, da sem z baronom Bergom zaigral 3000 goldinarjev! Ni mogoče, da se zdaj sreča ne obrne k meni! Hočeš ali nočeš, mama poplača to, čast naše hiše je na tehtnici in slabo bi poznal mamo, če bi toliko ne vedel, da bo zame vse rada plačala.«

Toliko, da je Maks zadnjo besedo izpregovoril, že stopi mati v sobo. Ustraši se je, pa vendar plane po koncu, da bi jo kakor navadno pozdravil. Krčeviteje ko nekdanj se oklene mati sina, hoče govoriti, a tok prita-jevanih solz ji uduši besedo.

Kar je živ, še ni videl Maks tako žalostne matere. Solza v očeh je bila zanj čisto nekaj novega! Saj je živel brez skrbi tja v en dan — v žalost in skrb svoji, njega brez-merno ljubeči materi.

Mati-vdova je omahnila nazaj na stol in potok solzâ ji je močil upalo lice. Kamen bi se moral omeščati, ali sin Maks je ostal hladen in se ni zmenil za matrne solze.

»Zlati moj Maks,« je izpregovorila in vzdihnila mati. »Kar je bilo ljubezni v mojem materinem srcu, vsa je bila tvoja in samo tvoja. Vsako željo sem ti brala z obraza in ti jo izpolnila, ali moja brezmejna ljubezen me je preslepila, da nisem videla, da te preveč ljubim. Vse nas boš pahnil v nesrečo, če se ne spreobrneš in poboljšaš.«

Molče je poslušal Maks in že se je vznepala nejevolja v njem, da je spregovoril v rezkih, pikrih besedah: »Jako obžalujem, da si mi tako pridigo naredila. Ali vsega si kriva ti, ne jaz. Ti sama si me učila uživati življenje, ti si mi dajala denar, ti sama si me spridila, in zdaj hočeš nekaj meni očitati? Veš, ko bi bila včeraj ti meni povedala, da je z našim premoženjem tako pri kraju, bi ne izvedela danes neprijetne novice, da sem sinoči zaigral 3000 goldinarjev, ki jih moram pod častno besedo še danes vrniti.«

»Mili Bog,« je vzdihnila nesrečna mati, »zakaj si me tako hudo kaznil za mojo brezmejno ljubezen do svojega otroka, za katero sem dala svoj srčno kri?«

Nato je zagnala krčevit jok in videti je bilo, kakšna boleost ji razriva srce. Naposled se je zravnila, solze so ji usahnile v očeh, stopila je k samemu sinu, pa dejala mu s tresočim glasom: »Kar je še ostalo od ranjega tvojega očeta, bom dala, da plačam, kar si zaigral in te ne spravim v slabo ime. A to je tudi moja poslednja žrtev zaradi moje slepe ljubezni do tebe. Še danes, ta dan, boš šel iz te hiše, kakor bom v kratkem naredila s Pavlom in Emo. Z Bogom! Spominjaj se dni, ki si jih tukaj preživel, spominjaj se tudi bolečin, ki si jih nakopal materi, katera te je bolj ljubila, kakor samo sebe. Odslej bosta le Pavel in Ema še moja otroka, njima hočem povrniti, kar sem jima oštala dolžna.«

In pretekli so meseci od tega dne. Kmalu po odhodu sprijenega sina je zbolela mati za vročinsko boleznijo, in nič več ni bila zdrava. Kar je še bilo zemljišča pri hiši, ga je odprodala, a izkupila ni toliko, da bi še zanaprej tako živeli, kakor so svoje dni. Zdaj je komaj životarila nekoč tako bogata družina, a Ema in Pavel sta si mnogo prizadevala, da potolažita nesrečno mater. Pavel je stopil v službo k odvetniku in Ema je šivala perilo za prodajalno; tako sta ta dva otroka nekaj zaslužila, da so ložje izhajali.

In že je bilo videti, da bo mati čisto ozdravela.

Kadar je bilo toplo vreme in sijalo milo solnce, je šla ob hčerki iz postelje, sedla pri oknu na stol, segla po knjigi ali časniku, da bi si pregnala dolgčas, zakaj za delo ni mogla več prijeti. Tako je bilo tudi neko nedeljo. Ema je bila šla v cerkev k službi božji, Pavel pa je bil doma. Ravno posloviti se je hotel od matere, da bi še nekaj uredil pri tovarišu, ko mati zajoka: »Križani Jezus! — on je — hudodelec — moj sin — Maks!« In časnik, v katerem je brala to novico, ji je padel na tla in krčevito sklene roki, — srčna bol ji je spreletela obraz —

po nji je bilo . . . Srčna kap je napravila naenkrat konec njenemu življenju.

Časnik je imel novico, ki je povzročila smrt nesrečni materi. Brati je bilo to-le:

»V petek se je posrečilo žandarmom prijeti hudodelca, ki je izvršil v družbi nekaterih delomržnih postopačev večje tatvine in ulome. Ta roparska druhal je napadala posamezne ljudi in jih ropala. Roparskega umora, o katerem smo nedavno poročali, ni izvršil nihče drugi nego on, zakaj, ves popis se do pičice vjema z zunanostjo roparskega načelnika. Piše se Maks Arnold. Propali človek je sin pred več leti umrlega tovarnarja, jako čislane in bogatega moža. A prevelika materina ljubezen, ki je izdala zanj vse svoje bogastvo, ga je pogubila. Razvajen, kakor je bil, ni se mogel privaditi na skromno življenje. Zapustil je mater, zapustil sestro in brata, pa se začel klatiti po svetu.«

* * *

Že osem let je tega, kar pokriva črna zemlja truplo nesrečne matere. Nekega zimskega jutra je našel cerkvenik v B. slabo oblečenega mladega moža mrtvega na grobu.

Kmalu se je izvedelo po okolici, da je nesrečnik sin nekdanj tako bogatega tovarnarja Arnolda. Ko je bil Maks izpuščen po prestani kazni iz zapora, je izvedel, da mu je umrla mati. Dobro je vedel, da je samo on kriv prezgodnje materine smrti, zato je hitel na njen grob, da bi se spravil z materjo. V mrzli jasni noči je zmrznil na materinem grobu in z materinega groba je bil poklican pred Sodnika . . .

* * *

Ema in Pavel pa hodita še dandanašnji na materino gomilo in molita v žalost vtopljena za ljubljeno mater. Pač vesta, da potrebuje nesrečna mati molitve, a upata tudi na brezkončno božjo usmiljenost.

V nebo poglej!

Vesel si, če ti solnce sreče sije,
če ti povsod veselja cvetje klije;
pa sreča ta ni stalna, hitro mine,
in cvetje to — o kako hitro zgine!
V nebo poglej! Tam sije solnce sreče,
po njej zdihuj in prosí hrepeneče!

Če se ti svet dobrika in te hvali,
zreš zadovoljno po tej plači mali;
a pomni dobro: vsa ta čast je pena
in slava zemška je le pot ledena.
V nebo poglej! Tam, tam te čaka slava,
čast, ki jo tam dobiš, ta čast je prava.

In če te svet prezira, zaničuje,
če žalost nepopisna v srcu kliuje,
le potolaži se, to hitro mine,
le kratke so vse zemške bolečine.
V nebo poglej! Tam bo veselje večno,
Srce, ki tu trpi, bo tamkaj srečno.

In ti sirota, ki si zapuščena,
ki ti domovje hiše ni nobena,
otri si solze, saj smo vsi v tujini,
vsi potniki smo k pravi domovini.
V nebo poglej! Tam je domovje tvoje,
nad zvezdami, tam najdeš drage svoje.

Kar je rodila zemlja, vse zasuje,
zdaj zlate krone, zdaj verige kuje.
Kraljestvo večno le je vedno isto,
v kraljestvu tem veselje vsikdar čisto.
V nebo poglej! Tam Oče tvoj prebiva,
tam vse dobiš, po čimur duh zdaj sniva.

S. Elizabeta.

Usehla cvetica.

(V spomin rajnemu gospodu **Antonu Črnuglju**, bogoslovcu iz Grabrovca pri Metliki. Roj. 3. jan. 1885., umrl 26. aprila 1907.)

Njegova duša je bila Bogu ljuba,
zato ga je zgodaj vzel... (Modr. 4, 14.)

Nov grob! Zopet je posegla smrt v mlade vrste, zopet si je izbrala mlado žrtev.

Ah, da ste bili ob pokopu, sami bi bili čutili, ne bilo bi treba poročati te žalosti tu. Odprt grob, strto mlado, upapolno življenje, žalovanje sorodnikov, tiha žalost prijateljev, solze ljubečega, potrtega ljudstva, vse to je glasneje govorilo, ko vse besede, globlje segalo, ko vsak žalni govor.

A da se prav zavemo, koga nam je z njim ugrabila nemila smrt, da bi vrline, ki jih je on gojil, v nas katerem, ki smo preostali, dobile lastnika, naj bodo te vrstice posvečene v pokojnikov spomin! Živi naj vsaj v mislih naših še nadalje, ko mu je bilo življenje tu na zemlji usojeno tako kratko.

Zdaj ga krije grob; študije njegove obile in preobilni trud so za nas in domovino našo izgubljene, njegova dobra dela pa in

vrline so šle z njim pričat zanj pred vsevednega Sodnika. Obilo jih je bilo in gotovo se je večni razveselil ob njih pogledu in radostno sprejel njih pričevanje.

Skromen mladenič je bil, pošten, odkritosrčen; priljubil se mi je, ko sem ga prvič videl. Ves čas, kar smo živeli skupaj, nam je bil ljubezniv tovariš in dobro smo se razumeli v ljubezni brez prepira. Naglo, da pre-naglo nam je potekla doba štirih let, kar smo bili skupaj v ljubljanskem Alojzišču, da smo po maturi neradi končali prijazno skupno bivanje. Naš rajni tovariš je bil zgleden v vsem in silno vesten. Študiral je z vso resnostjo bolj za življenje kakor za šolo. Vestno je rabil čas, in skoraj bi rekel, da mu ni potekla nobena ura, da ne bi je bil porabil.

Značajnosti, njegovi enake bi marsikod iskali zastop. Napravil si je bil načrt za

življenje in tega je hotel dosledno izvesti. Večkrat je izjavil, da se mu ne zdi dovolj, da se človek šele po dokončanih študijah odločuje za bodoči stan. Treba je, je bilo njegovo prepričanje, odločiti se že prej, da ne preide neporabljenega toliko lepega časa, zlasti pa še glede stanu, ki se človek nikdar ne more dovolj pripraviti nanj. Pač značilne besede, ki dovolj pričajo o njegovem zrelem mišljenju!

Prav to njegovo mišljenje pa je bilo tudi podlaga njegove zares globoke pobožnosti. Redko sem vstopil v prijazno, nepozabno alojziško kapelo, da bi ne dobil njega klečečega tam; spominjam se celo slučaja, da ko ga ob nekem obisku ni bilo dobiti nikjer, smo ga naposled dobili v kapeli. — Ko se je v Alojzišču ustanovila kongregacija, Marijina družba, je bil on med prvimi vnet zanj. Vstopil pa je nekako braneč se in le na prigovarjanje, ker se je bal v svoji skromnosti, da bi ji bil v nečast; v resnici pa je bil vedno njen najvzornejši družabnik.

Po dokončani maturi, za katero se je, skoraj bi rekel, preveč trudil — dovršil jo je z odličnim uspehom, a najbrže dobil že tudi tu kal bolezní — ni bil v zadregi glede izbiranja stanu. Odločen je bil že davno, in za nobeno ceno bi se ne dal odvrniti od svojega sklepa. Pač je vedel za slabe zdravstvene razmere ljubljanskega semenišča, vedel, da slabotni le redko ne podleže v njem, vendar

tako je bil utrjen v svojem poklicu, da je kljub temu odločno vstopil vanj. Pač hvalevredna trdnost in požrtvovalnost!

A njegovo slabotno zdravje ni preneslo teh neugodnosti v semenišču, zlasti ker mu je tudi prevelika pridnost rušila moči. Lani po Veliki noči je moral iti domov. Pa tudi doma si ni opomogel, ker ni imel ugodnosti, ki so potrebne za ljudi, katerih se loteva jetika, in zlasti še, ker se ni mogel odločiti, da bi popustil študije. V jeseni je sicer prišel nazaj v semenišče, a že v sredi oktobra je moral iti domov, odkoder mu ni bilo usojeno vrniti se več.

In v bolezní? Potrpežljiv je bil in vdan v božjo previdnost, a vedno je še upal, da okreva. Ni se mogel poprijeti misli, da bi bil zastoj ves trud, da bi mu ne bilo dano v nadaljnem življenju pridobiti si še obilo dobrih del. Vendar naposled, ko je izprevidel, da je zastoj ves up, vdal se je in se pobožno pripravljaj na smrt. In prišla je smrt in prinesla njemu pač srečnejše življenje, sorodnikom pa in vsem, ki so ga poznali, žalost in bridko izgubo. Pri Treh farah v Beli Krajini pri Metliki, tam kjer je pobožnost Belokranjcev sezidala tri lepe cerkve drugo poleg druge, je grob prezgodaj umrlega vzornega mladeniča.

Njegova duša je bila Bogu ljuba, zato ga je zgodaj vzela . . .

Sv. Lavrencij, mučenec.

Sv. Lavrencij je izmed najimenitnejših spričevalcev Jezusovih. Mnogo podobnosti ima s sv. Štefanom. Kar je bil Štefan za Jeruzalem, to je bil Lavrencij za Rim. Rojen v Aragoniji na Španskem od svetih starišev Orencija in Pacijencije, je zgodaj prišel v Rim, kjer ga je papež Sikst, videč njegove vrline, posvetil v dijakona. Kot tak je imel dolžnost, papežu azistirati pri sv. maši, shranjevati cerkveno obleko in orodje, upravljati cerkveno premoženje ter skrbeti

za reveže. Brez graje je opravljal svojo službo.

Ravno za njegovega časa se je začelo hudo preganjanje kristijanov. Celo papeža Siksta so ujeli ter odpeljali v marmertinsko ječo. Sv. Lovrenc, to videč, pristopi k sv. očetu ter milo potoži: »Oče, kam greš brez svojega sinu? Sveti mašnik, kam brez svojega dijakona? Saj nisi imel navade, sv. daritve opravljati brez služabnika. Kaj sem se ti zameril? Ali sem morda tebe in svete

službe nevreden?« Tako je govoril mladenič, hrepeneč iti s papežem v trpljenje. Sveti oče ga pa tolaži, rekoč: »Saj te ne zapustim, moj sin; čez tri dni prideš za menoj; toda imel boš hud boj prestati. Jaz kot starček bom imel lahek boj; ali ti kot mladenič moraš slavneje zmagati trinoga. Pojdi in shrani cerkvene zaklade.« Potolažen po takem pre-

laži, kakor prejšnji dan; potem pa radovoljno nastavi vrat in rabelj mu odseka glavo.

Ko so rabeljni slišali Lavrencija govoriti o zakladih, sporoče to cesarju. Ta pa, ravno tako lakomen kakor krvoželjen, ukaže svetnika prijeti in ga izroči nekemu plemenitemu častniku Hipolitu. Le-ta dene Lavrencija v ječo, kjer je bilo že mnogo hudodelnikov.

Jezus pri Marti in Mariji.

rokovanju hiti sv. Lavrencij shraniti sv. posode in cerkveno obleko; denar razdeli med uboge ter celo noč obiskuje skrite kristijane, opominjajoč jih k stanovitnosti. Drugo jutro peljejo papeža na morišče. Sv. diakon pristopi k njemu, proseč ga: »Sv. oče, nikar me ne zapusti, kajti cerkvene zaklade sem že razdelil med reveže.« Papež ga zopet to-

Med njimi je bil tudi neki Lucil, ki je toliko prejel radi svoje kazni, da je oslepel. Sv. Lavrencij mu svetuje, naj veruje v Jezusa Kristusa ter se naj dá krstiti, pa bo zopet dobil nazaj luč očij. Lucil stori tako in res spregleda. Hipolit, videč ta čudež, se dá podučiti v krščanski veri in z vso družino krstiti. Drugi dan pozove cesar sv. diakona k

sebi, da bi kaj zvedel o zakladih. Pogumen spričevalec se razveseli tega poziva ter reče Hipolitu: »Pojdiva, kajti meni in tebi je pripravljena lepa krona«. Prišedši k cesarju, ga le-ta vpraša kdo da je, od kod je in kje ima cerkvene zaklade. Nevstrašen odgovori Lavrencij: »Kristijan sem, doma iz Španije. Kar se tiče zakladov, jih hočem pokazati, ako se mi dá nekaj časa, da jih zberem.« Ogenj veselja zaiskri v očeh pohlepnega cesarja. Rad dovoli nekaj časa cerkvenemu služabniku. Ta pa zbere vse reveže skupaj, jih pelje pred cesarja in pravi: »Glej, to so zakladi naše sv. Cerkve«. Cesar, vsled tega hudo razkačen, priseže pri svoji bogovih, da se bo nad takim zasmehovanjem hudo maščeval ter izroči Lavrencija mestnemu poveljniku Valerijanu, da naj ga muči, kar najbolj more, ako ne bo molil državnih malikov.

Valerijan, ravno tako krvoločan kakor cesar sam, je dal najprej svetnika hudo pretepsti po vsem životu. Nato mu pokaže vsa mučilna orodja, grozeč mu, da bo vse pozkusil nad njim, ako ne daruje takoj malikom. Lavrencij pa odgovori: »To orodje, kakor je grozno videti, me ne straši, kajti že dolgo sem želel trpeti za svojega Izveličarja. Tvojih malikov pa ne bom molil, ker niso bogovi«. Sedaj ga pa Valerijan raztegne na natezalnici, veli tako stegnjenega pretepsti z biči, ki so imeli na koncu železne zvezdice, a konečno ga žgati z gorečimi bakljami. Ali svetnik vzdihne k Bogu za pomoč in prestane vse. Valerijan mu grozi še s hujšimi mukami. Na to dé svetnik: »Stori, kar hočeš; v imenu Jezusa Kristusa se tvojih muk ne bojim, saj ne trpe dolgo«. Sedaj ga v tretjič biča s tako grozovitostjo, da je sv. Lavrencij že sam mislil, da mora umreti; zato je molil: »Sprejmi, Gospod, mojo dušo in reši me te umrljivosti«. Pa neki glas iz neba odgovori: »Še hujši boj boš moral prestat, še večjo zmago moraš dobiti«. Ljudstvo se je prestrašeno spogledovalo pri teh besedah. Trinog pa ga veli v četrtič bičati. Pri tej muki je videl neki vojak, po imenu Roman, poleg sv. mučenca stati angela, ki je Lavrencija tolažil ter mu pot z obraza in

kri z ran brisal. Roman se nato izpreobrne in se dá krstiti. Rabeljni so se že naveličali bičanja, a Lavrencij se ni naveličal trpljenja. In zato trinogu, ki mu je grozil, da ga bo celo noč trpinčil, odgovori: »Nobena noč mi ne bo prijetnejša, kakor ta, s katero mi pretiš. Tvojim malikom pa ne darujem«. Plačilo za ta odgovor je bilo, da ga je dal s kamni po ustih tepsti in potem zopet v ječo odpeljati, kajti mračilo se je že.

Ponoči trinog niti spati ni mogel samih skrbi; premišljeval je, kako bi se najgrozovitejše znosil nad Lavrencijem. Kar mu šine misel v glavo. Z rokami tleskne in reče: »Tako bo in nič drugače; peči ga bom dal«. Ko se je zdanilo, takoj ukaže pripraviti raženj, nanj privezati Lavrenca, pod raženj pa dati žrjavice, da se bo svetnik tako počasi pekel. Vsi pričujoči se zgražajo nad peklen-skim sklepom. Lavrencij pa je ležal čisto mirno na ražnju, kakor na mehki postelji; le tuintam je vzdihnil: »Naj ti bo, o Gospod, ta žgalna daritev v prijeten duh«. Na obrazu se mu je bral popoln notranji mir. Mnogi pričujoči so ga videli obdanega z nadnaravnim sijajem; od njega se je pa razširjal prijeten vonj. Ko je bil že dolgo na ražnju, se obrne mučenik k trinogu, rekoč: »Na eni strani sem že pečen, obrni me še na drugo, potem pa odreži in jej.« Da ga je ta beseda zbodla, si lahko mislimo. Mučenik pa hvali Boga, da more zanj kaj trpeti. Naposled pa izroči svojo junaško dušo v roke svojega Stvarnika, dne 10. avgusta 288. — Mnogo paganov je spoznalo, da mora pač biti resnična vera, za katero je Lavrencij pretrpel z mirnim, da, veselim obrazom, tako strašne muke, in so prešli sv. krst.

Nauk: Sv. Lavrencij je dejal trinogu: »V imenu Jezusa Kristusa se ne bojim muk, saj ne trpijo dolgo«. Kako prav je imel! Res so bile muke grozne, toda trpele so le malo časa. In ko bi bile trpele tudi cele mesece in leta, vendar bi jih bilo enkrat konec. Kar pa ima svoj konec, to se v primeri z večnostjo ne more imenovati dolgo. — Drugačno pa je trpljenje, ki ga je Bog pripravil za tiste, ki umrjo kot njegovi sovražniki. Še grozovi-

tejšje je kakor trpljenje sv. Lavrencija. Ali kar je najhujše, je pa to, da to trpljenje ni ma konca. »Njih ogenj ne ugasne in njih črv ne umre«.

Če imaš torej, ljubi bralec, mnogo trpeti, spomni se, da to še ni peklensko trpljenje. In če bi bilo še tako hudo, enkrat ga bo ko-

nec. Peklenske muke pa trajajo vedno. Kako si moraš torej prizadevati, da jim uideš! Tudi, če bi se morali dati peči na ražnju, kakor naš mučenec, radi bi morali to muko prestati. Koliko rajši moramo prenašati vsaj manjše trpljenje!

Popotnik.

V lepem gradu, o kojem pa že davno ni več kamna na kamnu, je živel bogat vitez. Veliko denarja je porabil v to, da je svoj grad lepšal, ubogim pa je storil le malo dobrega.

Prišel je v grad popotnik, proseč prenočišča. Osorno ga je odgnal vitez rekoč: »Tu ni gostilna.« »Samo na tri vprašanja mi blagovolite odgovoriti, blagородni gospod, potem takoj grem.« »Če potem takoj greste,« odvrne vitez, »smeje vprašati.«

Popotnik vpraša: »Kdo pa je stanoval v tem gradu pred vami?« — »Moj oče.« — »In pred vašim očetom?« — »Moj stari

oče.« — »In kdo bo pač tu stanoval za vami?« — »Če bo božja volja, moj sin.«

»Torej,« povzame besedo popotnik, »če je vsak le nekaj časa tu stanoval in če boste tudi vi prostor naredili svojemu sinu, kaj ste potem družega tu, kakor gost? Tedaj je ta grad gostilna ali prenočišče. Ne potratite torej toliko denarja v okrašenje svojega gradu, ki vam nudi le za malo časa prenočišče; raje ubogim miloščino delite; ž njo si boste naredili večno prebivališče v nebesih.«

Vitez u so šle besede k srcu, tujca je sprejel čez noč in je bil odslej sploh bolj usmiljen do ubogih.

Čujte in vzemite si k srcu te-le besede!

Kakor znano, je v Aleksandriji (v severni Afriki) mnogo Slovencev in Slovenk, ki so v veliki dušni nevarnosti. Podpisani pa stirujem med njimi že šest let.

Morda ste že brali ali pa slišali, dragi bravci, da se snuje v Aleksandriji slovenska ljudska šola. Otvorila se bo to jesen, ako Bog dá. Kot učiteljice so poklicane čč. slovenske šolske sestre sv. Frančiška.

Ta novica je gotovo razveselila vsakega rodoljubnega Slovenca, ker s slovensko šolo bo zagotovljen obstoj in razvoj slovenski naselbini v Egiptu. S slovensko šolo se bo tudi vzdramil in vnel narodni čut ondod-

nih Slovencev, kateri je pri mnogih zelo, zelo omrzel, da, skoro popolnoma izginil.

Čislane bravce »Bogoljuba« bo pa še posebno razveselila novica, da bodo našo šolo prevzele čč. slovenske šolske sestre, ki ne bodo vzgajale otrok samo v narodnem duhu, temveč tudi v verskem, ki se ne bodo trudile vzgojiti samo dobrih in vnetih Slovencev, ampak tudi dobrih in vnetih katoliških kristjanov. In to je glavna stvar, za katero se nam gre.

Poleg tega bodo pa tudi čč. redovnice v veliko pomoč našim Slovenkam, katerih je samo v Aleksandriji nad dva tisoč. Skrbele bodo za nje in se priza-

devale, da jih nevarnosti velikega mesta ne bodo privedle v časno in večno nesrečo.

Kaine, dragi bravci, da je to podjetje v resnici bogoljubno delo, prava misijonska naprava v narodnem in verskem oziru. Kdo bi se z veseljem ne udeležil tega toliko zašlužnega dela? Saj vsakdo izprevidi, da sami Slovenci v Aleksandriji pri najboljši volji in požrtvovalnosti ne bi zmogli vseh stroškov. Zato smo se obrnili zaupno na domorodna in domoljubna srca dragih rojakov po vsem Slovenskem in Hrvaškem ter prosili pomoči. V slovenskih in hrvaških časnikih smo objavili ta-le poziv:

Domoljubni Vaši rojaki v Aleksandriji vemo, kako mnogi Slovenci so se tu odtujili svoji domovini. Živimo raztreseni v velikem mestu brez skupnega središča, ki bi nas družilo. Hujše je to glede otrok Slovencev, ki še to malo, kar slišijo v domači hiši slovenskega jezika, pozneje pozabijo, ker se ga ne uče v šoli, in tako se odtuje domovini.

Da bi zboljšali te žalostne razmere, ki gotovo niso častne našemu narodu, se je osnovalo društvo Slovencev in Hrvatov, z namenom, da bi ustanovili za nje ljudsko šolo v Aleksandriji.

Temu vabilu se je odzvalo lepo število naših domoljubnih rojakov — vendar troški so veliki — in naši ljudje niso bogati.

Raditega se obračamo na Vaše plemenito srce s prošnjo, da nam pomagate pri tem domoljubnem podjetju, ter da isto tudi svojim prijateljem priporočiti blagovolite.

Imena darovateljev objavimo v časnikih v domovini.

V nadi, da se odzovete tej naši domoljubni prošnji, se Vam p. n. g. naprej zahvaljujemo. Vaši rojaki na tujem.

Aleksandrija, meseca maja 1907.

Ker bi pa marsikateremu bilo neprilичno darove pošiljati naravnost v Afriko, zato sem se dogovoril z g. urednikom »Bogoljuba«, da bi mi bil on glede misijonskega delovanja v podporo in pomoč. In g. urednik je sprejel to delo, da bo namreč on sprejemal in pošiljal v Egipt darove. Odločil je obenem tudi prostorček v ceni. »Bogoljubu«, kjer bodo naznanjeni darovalci in darovi. Kot stalna rubrika za nabiranje darov se glasi: »Najpotrebnejši slovenski misijon v Aleksandriji«. Sai apostol Pavel opominja, da pomaga!mo najprej domačim po veri, piše namreč: »Dokler tedaj imamo čas, storimo dobro vsem, zlasti pa domačim po veri«. Gal. VI. 10.

V trdni nadi, da bote, dragi Slovenci, delali po tej apostolovi besedi, Vam kličem naprej: Dobri Bog povrni stotero vsem, ki ste naklonjeni z besedo in dejanjem najpotrebnejšemu slovenskemu misijonu v Aleksandriji! — P. Benigen Šnoi, ap. misijonar.

Darovali so doslej:

Jed. Heinriher 1 K; Al. Dečman 80 v.; Mar. Dovč 5 K; M. Smrkč 5 K; Marj. Vilfan 5 K; Marj. Kos 4 K; Hel. Kos 1 K; Ivana Kos 1 K; Apol. Jeromen 10 K; Mar. Šmè 2 K; Mar. Bolka 1 K; Luc. Peršin 1 K; Jed. Čeren 3 K; Mar. družba 15 K; Hel. Šubelj 1 K; Frančiška Dernovšek 2 K; Jozefa Snoj 3 K; g. Š. Zupan, župnik, 10 K; g. J. K. župnik, 20 K.

Le tega ne, kar Cerkev zahteva!

Današnji svet ne mara za cerkvene zapovedi, dasi izprevidi, da so dobre in koristne. Kdor se drži tega, kar zahteva Cerkev, ta je nazadnjak, ta tiči še v gosti temi srednjega veka. Prosvitljeni ljudje novega veka pa nočejo biti nazadnjaki, zato pa tudi

ne marajo za cerkvene zapovedi; samo da delajo drugače kakor zahteva Cerkev, pa so lahko živi. O tem nas pouči naslednji dogodek s Francoskega:

General in vodja vojaške šole v Versaillesu pokliče k sebi blagajnika.

»Poslušajte, gospod major,« govori general, »dobil sem nov ukaz od ministrstva. O zdržkih ob petkih ali kak drugi dan ni več govora. Ste razumeli?«

»Sem, gospod general.«

Pet tednov pozneje. Voditelji zavoda imajo posvetovanje. Vsi so navzoči. »Ampak, gospod major,« ogovori general blagajnika, »kaj je to, da vaši računi redoma naraščajo?«

»Prosim, gospod general, preglejte račune, in našli boste, da je vsega kriv mesarjev račun.«

»Kaj? Pa vendar ne mislite, da dajemo sedaj več mesa nego preje?«

»Gospod general, to pride od tod, ker ne poznamo več petka. Vsak mesec imamo zato 4—5 dni več za meso; to da na teden okrog 950 porcij mesa več in na mesec da to okrog 4000 porcij.«

»A tako! — Tako ne sme več biti. Jutri grem v ministrstvo.«

General je v ministrstvu. Računovodju pove vso zgodbo in zahteva, naj dajo šoli več denarja ali naj se zopet vpelje v petek zdržek od mesa.

»V petek? Nikdar!« se glasi odgovor. »Dobro poznam ministreve namene, ki jih še misli izpeljati, a ta korak mu lahko vzame večino v zbornici. Izvolite si kak drug dan, izvolite si torek. Tako delajo tudi v občinskih bolnišnicah v Parizu in cel svet vé, da ne delajo to zaradi vere, ampak zaradi varčnosti.«

General se odpelje proti domu. Med potjo premišljuje, kaj mu je storiti. »Torek?

Da bi mi delali kakor po pariških bolnišnicah. To je sramotno za armado! — Vzemimo raje sredo!« Domu prišedši ukaže majorju: »V sredah od danes zanaprej ne bomo več jedli mesa.«

»Dobro, gospod general.«

Na ta način se je vse lepo izteklo. V petek so jedli vedno meso, zato ker ga Cerkev prepoveduje, in glavna stvar je to, da niso precerkveni (!). Prostožidarji bodo s tem zadovoljni, ministru se ni treba bati opozicije, general bo tudi lahko avanziral, stroški bodo zopet redni, pa še tako ne bo treba živeti kot po pariških bolnišnicah.

Toda prišla je neprilika. Zadnje predpustno nedeljo je bilo treba rešiti težavno vprašanje. »Gospod general,« hitel je govoriti major, »važno reč vam moramo povedati.«

»Kaj pa?«

»V sredo je pepelnica, po vseh samostanih ne bodo jedli mesa. Sedaj že pravijo, da je tudi pri nas samostan.«

»Hvala lepa za sporočilo, gospod major. Samostana pa pri nas ni. Povejte mesarju, da bomo v sredo jedli meso, ga pa gotovo kak drug dan v tednu ne bomo. Ste razumeli?«

»Dà, gospod general.«

Tako se je tudi zgodilo, in francoska domovina je bila zopet za enkrat rešena precerkvenega duha . . .

Norci, vas bo že Bog ob svojem času naučil, norčevati se iz njega in mu klubovati!

Spovedna molčečnost.

Leta 1894. je bil v Baltimore v Severni Ameriki katoliški duhovnik z imenom Lurtz od sodišča obsojen na 10 let težke ječe, ker je baje zlorabil svojo duhovsko oblast ob bolniški postelji nekega bankir'a, katerega je prevedel za smrt. Obdolžili so namreč duhovnika, da je bankirju ukradel svoto de-

narja, o kateri duhovnik ni hotel povedati, kako in čemu je prišla v njegove roke. Dve leti pozneje so poročali ameriški časniki, da je isto sodišče preiskavo zopet začelo in dotičnega duhovnika iz ječe oprostilo. Iz zapuščenih pisem bankirjevih so namreč doznali, da je pokojnik pred svojo smrtjo du-

hovniku izročil ono svoto denarja z naročilom, da naj se denar vrne gotovi osebi, katero je bil bankir pred leti ogoljufal. Svojo goljufijo je bolni bankir spoznal v spovedi ter duhovniku naročil povračilo. To je bil vzrok, zakaj duhovnik ni hotel povedati,

kako in čemu je prišel v posest onega denarja. Vezala ga je spovedna molčečnost in raje se je moral dati obsoditi v ječo, kakor da bi spovedno molčečnost prelomil. No, sedaj je mučenik spovedne molčečnosti zopet prost.

Francoski pisatelj Karol Huysman, spreobrnjenec.

Dne 13. maja t. l. je umrl v Parizu mož, o katerem se je mnogo pisalo in govorilo. To je bil glasoviti francoski pisatelj Karol Huysman. Pripadal je nekdam omizju tiste glasovite družbe, ki ji je bilo načelo boj zoper verske dogme. Pota božje previdnosti so prečudovita, Bog vodi srca kakor potoke. Huysman je postal eden najboljših francoskih pisateljev, ki je katoliško mistiko visoko dvignil. Huysman sam je priznal enemu svojih prijateljev, da je bil tako globoko padel, da je imel veselje le nad najostudnejšimi duševnimi proizvodi. Pa nastopil je pozneje trenotek, ko so padle luskinе raz njegovih oči. Šel je ter zajemal iz vira božje resnice in na spisih od Boga razsvitljenih mož se je dvignil njegov ubogi duh in v samotni samostanski celici je spisal mnogo prelepih knjig. Posebno lepo je življenje svete Lidvine. Huysman se je resnično in odkritosrčno spreobrnil. Odsihmal mu je bil smoter cerkvi služiti s svojim peresom ter se tako hvaležnega skazati za dobrote, ki mu jih je Bog dodelil. Z veliko zvestobo je sprejel vse žrtve, ki mu jih je vera naložila. Ko ga je nekoč prijatelj obiskal, zdelo se mu je, da se nahaja v samostanski celici srednjega veka. Oprava je bila le za silo in jako preprosta. Le nekaj podob svetnikov je viselo na steni in v sobi se je nahajala knjižnica, edina te vrste v Parizu: namreč sami životopisi svetnikov, in sicer so bili oni devic, spokornikov črno, mučencev pa rdeče vezani. Ta mož, ki je človeško naravo, hrepenenje človeškega duha po resnici in nravni sreči tako živo popisal, bil je čist, kremenit značaj.

Svet s svojim bliščem mu je bil prazna pena. Že več let ni obiskoval niti gostiln niti kavarn, in to že precej pomeni v Parizu. Pa vsak dan je po več ur klečal pred Najsvetejšim v mali cerkvi karmeličank.

Zadnje ure v božjo voljo vdanega pisatelja so bile zanj pravo mučeništvo. Imel je zelo mučno bolezen, namreč raka v ustih. Ta bolezen mu je 19 mesecev povzročala neznosne bolečine. Zadnje tedne je tudi še oslepel. S čudovito potrpežljivostjo in krščansko vdanostjo je prenašal to obiskovanje božje.

Strašna je bila rana v grlu. Ker je Huysman čedalje težje užival jedi, so ga morali zdravniki na umeten način hraniti. Smodka mu je še dišala. Ko pa ni mogel več ust zapreti, moral je kajenje opustiti, bil mu je sv. križ zadnja tolažba. Zaupanje v Boga in krščansko prepričanje ga je navdajalo s pogumom, da je strašne bolečine z čudovito vdanostjo prenašal. Ni bilo več upanja, da bi ozdravel. Nekaj dni pred svojo smrtjo je rekel svojim prijateljem: »Potrebno je bilo, da sem moral v boleznih pokazati, da me je resna volja, ker sicer bi se reklo, da sem le v pisanju pokazal svoje spreobrnjenje.« In pri neki drugi priliki je izjavil: »Vsaka reč postane lahka, ako le beseda »fiat« — zgodi se! — pride iz srca. Meni se ne šteje to v zasluženje, ker verujem v nadnaravno; kajti odkar sem se spreobrnil, sem to lahko z 10-kami tipal.«

Poleg prijateljev, ki mu jih je pridobilo njegovo spreobrnjenje, stali so tudi njegovi poprejšnji prijatelji ob njegovi smrti po-

stelji ter so mu stregli. Pa vsi njegovi prijatelji so se pač pri dolgem smrtinem boju in videč njegovo vdanost kljub največjim bolečinam spominjali velike potrpežljivosti in bolečin, katere je Huysman v svoji knigi »Sv. Lidvina« tako živo in ganljivo popisal.

Huysman je želel umreti in je smrt mirno pričakoval. Ko je videl, da se mu smrt bliža, dal je še en lep zgled. Ukazal je namreč, da naj se sežgo vsi njegovi začeti ro-

kopisi in njegova slovstvena dela iz poprejšnjih časov, ki se ne vjemajo z njegovim krščanskim prepričanjem. Umrl je v naslonjaču sedeč, ko je molil za umirajoče. Po smrti so Huysmana oblekli v obleko benediktincev; njegove izhujšane roke so bile sklenjene k molitvi. Tako je romar pisatelj knjige »En Routi« izdihnil in našel pokoj in mir. —

Župnik A. Kummer.

Spomini vojaškega duhovnika.

(Piše Frančišek Premru.)

Gori omenjeno število ranjencev dokaže dovolj, da nisem bil brez posla. Ali kje so drugi bolniki? Saj sem moral na dan poprečno obiskati 120 bolnikov na legariju bolnih. Ti revčki so morali prepustiti svoje postelje ranjencem in so ležali sicer na slamnjačah na tleh drug tik drug, dobro ped vsaksebi. Tako na tleh ležečim sem delil svete zakramente, od početka kleče in priklonjen. Kmalo pa sem uvidel, da tako ne gre, zakaj ko sem se zravnal, sem bil čisto omoten. Stegnil sem se zraven bolnika po dolgem in na komolec naslonjen spovedoval. To je trpelo čez mesec dni, dokler nismo dobili iz Broda dovoljno vojaških postelj.

Stopimo k eni teh postelj! Na njej leži mlad človek z imenom Dragotin Prinszter, rodom iz Čiinsa. Izvršil je gozdno šolo ter je bil že nameščen kot gozdni uradnik, ko mu je prišla zapoved, da mora v vojake. Kako je bil potolažen, ko sem prvič stopil k njemu in ga ljubeznivo nagovoril. Poda mi roko, katero sem rahlo stisnil. Ali on vzame mojo in jo pritisne na vroči ustni ter vzdihne: »Zdaj vem, da nisem zapuščen.« »Visokočastiti gospod,« je nadaljeval, »kako mi je cvetela bodočnost, kako sem ugibal, računal in premišljeval, da si jo še lepšo priredim. Ali božja volja in pa sveta dolžnost sta porušili moje sladke nade. Čutim, da so moji dnevi kratko šteti. Svoje mlado življenje položim vdano na oltar domovine, svojo dušo pa izročim Stvarniku, ki mi jo je vdahnil.« Tu postane. Jaz sem ga bodril, tolažil, opominjal, naj ne obupa, saj smo v božjih rokah. On vzdahne. Videl sem, kako so ga solze polile; ilteč je žalosten vzdihnil: »Ali moja mati, moja mati! Kako

bo to žalost prestala? Oh, prosim Vas, visokočastiti gospod, pišite ji, saj vidite, da sam ne morem. Pišite ji, da sem vedno se spominjal njenih opominov, njenih naukov, ki mi jih je dajala v mojih otroških letih. Presrčna ji hvala za vso njeno ljubezen, za vse njene skrbi, posebno pa, da me je tako krščansko in dobro vzgojila. Saj mi daje sveta vera tolažilo, da se skoraj zopet vidimo v boljšem življenju.« Nato je prav pobožno prejel svete zakramente umirajočih in čez tri dni zatisnil oči. Kakor sem obljubil, sem tužni materi javil vse, kar mi je naročil dobri sin. Kakih štirinajst dni kasneje dobim od matere pokojnega njegovo sliko in pismo, v katerem se mi je zahvalila za moj trud in prosila, naj ji pošljem svojo sliko, da me vsaj na sliki vidi. Obenem pa me je prosila, naj preskrbim nagrobni križ in dam, če je mogoče, grob fotografirati.* Vse se je zgodilo. V zahvalo za svoj trud sem dobil kaj lep koretelj v spomin.

Stopiva, dragi bralec, v drugo sobo k postelji bolnika. Kdo da je, pove nama listek, viseč nad glavo, na katerem berem: Eduard Kreutz, pešec, pravnik protestant, rodom iz Černovic v Bukovini. Tudi bolezen je bila kakor predpisano naznačena, namreč »legar«. Kakor slehernega tudi njega prijazno nagovorim ter ga vprašam, kako se kaj počuti. Nato mi reče: »O, kako me veseli, da kot protestant dobim tako prijazne besede od vas, visokočastiti gospod, pa tudi od gospoda zdravnika. (Zdravnik je bil Kranjec.) Jaz na to rečem, da če je protestant, je vendar moj bližnji. Pripovedoval mi je, da je pravniške

* Obe sliki imam na razpolaganju.

nanke dovršil, ali iz lahkomišljenosti zanemaril častniški izpit napraviti ter je moral kot navaden vojak pod puško. Mudilo se mi je sicer dalje, vendar sem postal še pri postelji, ker se mi je revež smilil. Kar reče: »Visokočastiti! Vem da imate posla obilo in da ste trudni, ali stola ni, da bi ga vam ponudil; prosim tedaj, vsedite se k meni na posteljo.« Nič mi ni bila kaj po volji ta ponudba zavoljo nalezljive bolezn; vendar nisem dolgo premišljeval, sedem k njemu in se še nekaj časa pogovarjam z njim. Kam naj silijo misli ljubečega sina, če ne k dobrim staršem? Povedal mi je, da je sin edinec odvetnika itd. Slednjič me je naprosil, da bi pisal očetu, da ne bo v skrbeh zavoljo njega. Pri tolikem poslu pa še pisma pisati, pisma žalostne vsebine! Zraven je bilo treba solze blažiti, ki so tekle daleč, daleč v domovini.

Teden dni je revež hiral; obiskal sem ga, če mi je bilo mogoče tudi dvakrat na dan. Ravno zadnji dan pred smrtjo ga popoldne nisem utegnil obiskati. Strežnik mi je drugi dan pravil, da je celo noč zdihoval: »Kdaj pride duhovni gospod?« Opomnil sem, zakaj me niso poklicali. »Nismo vas hoteli v spanju motiti, ker je bil protestant,« je bil odgovor. Zavrnil sem, da me morajo poklicati, kdorkoli in kadarkoli bi me želel.

Nekako čez mesec dni dobim obupno pismo od matere pokojnika, kateri je oče žalostno novico dolgo prikrival. Pri obedu sem zdravnikom pismo prebral. Nobeno oko ni ostalo suho. V pismu se mi je najprej zahvalila za prijaznost, ki sem jo njenemu ljubljencu edincu izkazal in me prosila tudi za mojo sliko, ki bi se pomnožila, da ves rod pozna človekoljuba. Dalje je vprašala, da li je v krsti pokopan, da li ima križ na grobu? Kaj sitna vprašanja! Če odgovorim resnico, pomnožim žalost matere, a lagati ne smem. Iz te zadrege me je rešil novi poveljnik bolnišnice, o katerem sem že omenil, da je skrbel, da vsak mrtvec dobi svojo krsto. Za križ sem moral sam skrbeti. Posadil sem ga na grob in potem tužni materi tako-le pisal: »Naj Vam bo v tolažbo, da se v naši bolnišnici št. XXXVI. vsak mrlič v krsti pokoplje in tudi križ, znamenje našega odrešenja, obsenča grob vašega ljubljenca.«

Naj še v kratko omenim, da je neki drugi protestant v isti sobi, ko sem pristopil nekega dne k njegovi postelji, me objel okoli pasa rekoč: »Oh, duhovni gospod, rajši vas imam kot pastora doma. Čeravno sem protestant, vendar mi privoščite prijazno besedo.« Jaz mu odgo-

vorim: »Vsi smo otroci dobrega nebeškega očeta in bratje med seboj, žal, da le polbratje!«

Tako je delovanje vojaškega duhovna katolika, v vojskinem pa tudi v mirnem času v bolnišnicah. Naj kak liberallec zdaj še reče: »Proč od Rima!«, ko sami nekatoliki iščejo in najdejo tolažbe pri katoliškem duhovnu.

Imel sem pa tudi priliko nevojakom pomagati in jih tolažiti. Bog mi je podaril — hvala mu za to! — dokaj talentov, katere sem v njegovo slavo in v prid bližnjega, lahko rečem, dobro porabil. Dal mi je dar umnosti, pa tudi dar moči. Sledeči dogodek temu priča.

Neke nedelje po sveti maši pričakata me pri izidu cerkve dva moža, padeta na kolena rekoč: »Pri Bogu je usmiljenje in pri vas, pomagajte nama!« Da na kratko rečem: pozval sem ju, naj prideta popoldne ob eni, ker dopoldne nisem imel časa. Prišla sta in potožila svoje nadloge. Prvi pravi, da je bil prisiljen z vozom in konjema zapustiti dom in družino. Brata, ki sta ga namestovala pri hiši, sta med tem pomrla. Drugi mi pokaže otekli nogi in še pripomni, da za več ko en mesec ni dobil ne krajcarja plače in da je vse, kar je zaslužil, potrošil za konje. Usmilil sem se ju in napisal prošnjo, katero naj izročita vojnemu poveljniku Filipoviču, ali ne smeta povedati, kdo da jima je prošnjo napisal. V kratko rečeno, prošnja, da smeta domov, je bila uslišana, in kar sta imela iskati, se jima je izplačalo. Prišla sta se mi zahvalit in iz zahvalnosti hotela poljubiti nogi. Opominjal sem ju, naj o tem nikomur ne pravita, ker ne morem vsakemu pomoči. Zastonj! Tretji dan mi pride na poti v bolnišnico človek naproti s klobukom pod pazduho ter me prosi, da tudi njemu pomagam, da pride domov. Bil je zdrav in še mlad. Zato mu rečem: »Jaz bi sam rad šel domov, pa ne morem, vstrpi tedaj tudi ti!«

Kaj misliš, moj dragi bralec, da je bilo s tem moje delovanje končano? Ne, ne! Bog mi je naložil še eno breme. Nekega dne pride k meni profoz, t. j. nadzornik kaznjencev, ter me naprosi, naj bi vsaj enkrat v mesecu opravil službo božjo v jetnišnici. Obenem je želela petorica katolikov sveto adventno spoved. Bili so sami Bošnjaki, torej pripadajoči civilni, t. j. domači duhovščini; ta je odklonila, jaz sem pa prevzel. Vsako sredo sem maševal vpričo večine pravoslavni in pridigoval. »Cel teden,« mi je rekel profoz, »se pogovarjajo o moji pridigi.« Z božjo pomočjo sem tudi to opravil.

Pismo slovenske usmiljenke iz Macedonije.

I.

Kukuš v Macedoniji, 27. maja 1907.

Prečastiti gospod!

Naj se smem tudi jaz do Vas obrniti ter na vrata »Bogoljuba« potrkati, in sicer po nasvetu č. g. N. . . . Rekli so mi že pred kakimi sedmim' meseci, torej nočem dalje odlašati, ker sem jako potrebna pomoči. Nadejam se, da mi ne boste moje prošnje odvrgli. Ker me je ljubi Bog odločil za vzgojo mladine v šoli, zatoorej želim nekoliko omeniti o tem.

Oh, kaka beda vlada med temi otroci! Rada bi jim pomagala, no, žalibog, da ne morem. Kolikokrat pridejo njih matere jokati ter prositi kaj za nje. Ob slabem vremenu pa še celo ne morejo v šolo priti take revice, ko nimajo obuvala, kakor tudi ne dobre obleke. Tukaj v Macedoniji je več razkolnikov kakor katoličanov, no, mnogo jih je, ki še ne vedo, kaka razlika je med to ali drugo vero; res, res, reči se mora, da je nevednost tega naroda velika. Tako je tudi ena razkolniška družina postala katoliška; a od tega časa so v jako veliki bedi. Žena je že večkrat rekla, kaj mora neki to biti, poprej se nam je tako dobro godilo, ko smo bili še na razkolniški strani, zdaj pa nesreča za nesrečo! To leto ji je še mož umrl, in reva zmiraj hodi k nam jokati, da bi ji pomagali. Kolikokrat še grižljeja kruha nima na dan. Tukaj ena žena če celi dan dela, kar največ more, da si zasluži šest krajcarjev na dan, toda le težko se dobi kaj dela. Razkolniki seveda nočejo nobenega dela dati katoličanom. Kolikokrat so pretili tudi njenemu soprogu smrt, če ostane katoličan. No, on se

je vselej dobro odrezal: za telo mi ni nič, saj duše mi tako ne morete vzeti. In res, zvest je ostal do smrti. Seveda, ne samo ta družina je v taki stiski; koliko drugih je še bolj ubogih! Kadar gremo bolne obiskovat, kako si tožijo svojo bedo; in ako se jim reče: dajte bolnemu to ali to jedilo, odgovoré: Kje bomo vzeli, saj še enega krajcarja nimamo kje vzeti, in kaj kupiti! Oh, res je hudo, da se vidi kaj takega in se ne more pomagati. Kolikokrat se jim mora odgovoriti s solznimi očmi: radi bi vam pomagali, pa ne moremo. Nad trideset ubogih deklic imamo v naši hiši, katere so zavarovane pred nevarnostjo, da ne gredo k Turkom v službo, in petnajst dečkov. Torej se more razvideti, da nam ni mogoče tudi drugim dajati, ker le težko se kaj dobi. Seveda tukaj v Macedoniji nam nihče še vinarja ne podari. Oh, imejte usmiljenje z nami! Zagotavljam vas vse, da za najbolj majhno darilo, ki se bo dalo za naše ubogo ljudstvo, hočemo za vas vse dobrotnike prav lepo moliti, in ljubi Bog naj bi vam vsem tisočero povrnil. »Bodite usmiljeni in bodete usmiljenje dosegli,« pravi naš božji Zveličar.

Prečastiti gospod, prav lepo Vas prosim, ako boste imeli dobroto, ter popravili nekoliko to pismo, ter ga potem v »Bogoljub« napisali, če mislite, da bo kaj izdalo. Že šest let bo, kar sem zapustila svojo milo domovino Avstrijo, zatoorej mi je le težko se dobro izraziti. Tukaj govorimo samo bolgarščino in francosko. No, prečastiti gospod, priporočam se tudi vam prav iskreno, ako bi kaj denarja imeli za revne misijone; ta ubogi kraj je v Avstriji še jako neznan, ker le malo se piše od tu. Nadejam se, da nas

ne bodete pozabili. Oprostite, da si drznem na Vas se obrniti! V najsvetejših Srcih Jezusa in Marije sem Vam hvaležno vdana

S. Olga Ponikvar.

Na to pismo je poslal urednik nekaj od nabranih darov za kruh sv. Antona in za podobne namene, ter je prejel nato sledeče zahvalno pismo:

II.

K u k u š, 12. junija 1907.

Visokočastiti gospod!

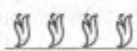
Ne vem kako začeti, da bi se Vam dostojno ter lepo zahvalila. Nepopisno je bilo moje veselje, ko se mi je naznanilo, da sem od Vas denar prejela; čez nekaj dni se mi je tudi donesel. Torej, prečastiti gospod, hvala Vam tisočera za poslani denar. Milostljivi Bog naj Vas blagoslovi ter Vam podari, česar želi Vaše srce. Res, nikdar Vas ne morem pozabiti v molitvah. Tudi naša č. s. prednica je bilatega jako vesela ter mi rekla, da se Vam v njenem imenu prav lepo zahvalim. Takoj drugi dan sem šla obleke kupit za nekaj ubogih deklic ter jim dobro naročila, da bodo molile za vse tiste dobre osebe, katere se nam toliko dobre izkazujejo.

Zdaj imamo jako malo učenk v šoli, ker vsako leto hodijo na žetev v oddaljene vasi s svojimi stariši, in sicer najmanj za šest tednov. Tukaj se delo prav težko dobi, samo zdaj za kakšna dva meseca, zato se vzamejo tudi svoje otroke, da imajo hrano in da si dobijo nekaj krajcarjev, da se morejo v zimskem času prehraniti. Ravno zato sem tako vesela, da dobim nekaj denarja, da se more tu in tam v kakšni veliki stiski pomagati. Torej še enkrat vzkliknem iz celega srca: Bog Vam plačaj za Vašo veliko milost, da ste se toliko dobrega do mene izkazali. Gotovo mi ne boste moje prošnje odvrgli, če si bom upala še kdaj do Vas se obrniti, seveda tako skoro še ne, no, kadar bi bila zopet v veliki potrebi. V presvetih Srcih Jezusa in Marije

Vam hvaležno vdana

S. Olga Ponikvar,
usmiljena sestra.

Pripomnja. Uredniku ne gre pri tem nikaka zahvala. Vsa zahvala, ki jo č. sestra pošilja njemu, velja tistim, ki so pripomogli, da je bilo mogoče kaj odposlati v pomoč. Zanje bodo sestre in obdarovane revice molile. Naj bodo priporočene nadaljni naklonjenosti dobrih src!

Cerkveni razgled.

Po svetu.

Šesti avstrijski katoliški shod. V jeseni se bo vršil na Dunaju vseobčni katoliški shod avstrijskih katoličanov. Pripravljavni odbor je izvršil vse potrebne priprave in je razposlal tozadnevne pozive na posamezne škofijske odbornike.

V državnem zboru avstrijskem je 45 duhovnikov; v prejšnji zbornici je bilo duhovskih zastopnikov samo 23.

Knez Karol Löwenstein — redovnik. Zašumelo je po nemških listih, ko se je raznesla novica, da namerava vstopiti neumorno delavni prvobornik za katoliško stvar na Nemškem, knez Löwenstein v samostan dominikancev v mestu Venloo na Holandskem. Častivredni 73-letni knez ima za seboj lepo dobo vzornega

krščanskega delovanja; njegovo ime se je bralo skozi več desetletij med onimi neustrašenimi katoličani, ki niso nikdar zatajili svojega katoliškega prepričanja, ne v zasebnem, ne v javnem življenju. Veljavni dostojanstvenik — sedaj skromni redovnik, je znan tudi po svoji veliki darežljivosti za verske in cerkvene namene. Ko se je odločil za redovno življenje, se je izrazil, da hoče konec zemeljskih dni preživeti »zase in za Boga!«

Omenjamo, da je njegov sin Alojzij od blagega očeta podedoval ne le ime in čast, ampak tudi dobro srce in živo krščansko prepričanje. Tri hčere pa so našle srečo tudi v redovni obleki.

Izpregledali so. V Parizu se je ustanovilo »društvo zoper slabe učitelje«. Znano je, da je na Francoskem že 30.000 ljudskih učiteljev, ki pripadajo socialni demokraciji. Da taki odgojitelji ne morejo dati nedolžni mladini prave versko-nravne izobrazbe, so spoznali celo mlačni in verskomrzli Francozi. Priznani pisatelj Mauricij Barrés je jasno naslikal nevarnost, ki preti Franciji vsled slabega učiteljstva, ko je nedavno govoril številnemu občinstvu v Parizu. Med drugim je tudi rekel: »Mi plačujemo učitelje, toda ne za to, da bi naše otroke sistematično zastrupljali. Mi ne moremo trpeti, da bi naš narod vsled teh odgojiteljev izgubil čut in spoštovanje do večnih blaginj, vero v Boga in v neumrjčnost, vero na odgovornost pred božjo pravičnostjo. Očetje, na noge! Branite se!«

Ali naj pustimo, da pride tudi pri nas do takih razmer? Mi hočemo versko-nravno vzgojo naše mladine in smo hvaležni presvetlemu vladarju, ki je v svojem prestolnem govoru ob otvoritvi državnega zbora izražal isto zahtevo. Upamo, da je odločna beseda na najvišjem mestu zaprla sapo onim učiteljem, ki si žele tudi med vernimi Slovenci svobodno, to je brezversko šolo, ki pogreza narode v propast.

Zanimiva novost. V Čikagi je 16. junija nadškof Quigley posvetil na ondodnem kolodvoru kapelico, ki ima obliko vagona in stoji na kolesih. S to kapelico bodo potovali duhovniki po stranskih progah vseh ameriških železnic ter delili sv. zakramente vernikom po onih krajih, kjer ni stalnih dušnih pastirjev. — V kapelici je prostora za 60 oseb.

Dragocen dar. Mil. gospod J. Stariha, slovenski škof v Ameriki, se je na poti v Rim, mudil dalj časa tudi v domovini. V Rimu se je poklonil sv. očetu, ki so mu podarili zlat, z biseri okrašen naprsni križec ter zlat škofovski prstan.

Predrzen napad. V Kopru je bila na praznik sv. Nazarija, dne 19. junija, običajna slovesna procesija, ki se pri njej nosijo svetinje sv. Nazarija. Med sprevodom je bila v najožji ulici vržena smrdeča bomba, ki je napravila med pobožnimi verniki velik strah in nered; tudi je bilo več oseb poškodovanih, zlasti, ker je od druge strani pridirjal v vsej divjosti velik konj, ki so ga bili zlobneži napojili in omamili ter nato zapodili med procesijo. Škof Nagl, ki je vodil sprevod, je ostal miren. — Hudodelstvo je vprizorila vsaj posredno framazonska loža, ki ima ondi svoj sedež in ki se je hotela na ta način znositi ter

maščevati, ker je bil v Kopru pri državnozbornski volitvi izvoljen krščanski socialc Spadaro. — Napad je bil dogovorjen za procesijo sv. Rešnjega Telesa, a ker je bil takrat dež, so to satansko delo izvršili na praznik škofijskega zavetnika ob navzočnosti škofa Nagla, ki ga napadalci videti ne morejo.

Svetinje sv. Vincencija Pavlanskega. Ker ostanki trupla sv. Vincencija niso bili več varni v Parizu, prenesli so jih v belgijsko mestoce Ans pri Litihu, kjer imajo očetje Lazaristi svoj samostan. Francoska zgodovina šteje med možmi, ki so se žrtvovali v ljubezni do bližnjega, ki so se odlikovali na polju vzgoje in dobrotljivosti, — v prvih vrstah velikega svetnika Vincencija. On je ustanovil družbo usmiljenih sestra, istotako tudi red misijonskih duhovnikov »Lazaristov«, ki še dandanes delajo čast svojemu ustanovniku.

Sv. Vincencij Pavlanski je umrl v Parizu ter je našel miren kotiček v cerkvi Lazaristov. Da bi svetinje njegove ne bile oskrunjene in ne padle v roke nevrednih francoskih brezbožnežev, so sklenili očetje-sobratje, naj se prenesejo na varno v belgijski samostan, kar se je že tudi zgodilo.

Izredno poslaništvo. Perzijski šah je poslal v Rim pet višjih dostojanstvenikov, ki so sv. očetu naznanili, da je zasedel kraljevi prestol. Visoki gostje so bili sprejeti z vojaško častjo po običajnih predpisih. Po slovesnem nagovoru so sv. oče povabili odposlaništvo v svoje zasebno stanovanje.

Novodobno poganstvo. Po uradnih izkazih je bilo v Berlinu leta 1904 rojenih 47.200 otrok; med temi ni bilo krščenih 5.800. Izmed 32.000 umrlih ni bilo cerkveno pokopanih 17.000, — torej več kot polovico. Te strašne številke dovolj jasno izpričujejo, kako žalostne verske razmere vladajo po velikih mestih, zlasti protestantskih, kakor je Berlin.

»Katoliška dijaška zveza«. Katoliški nemški visokošolci so napravili skupno zvezo, ki šteje že 56 katoliških dijaških družb; od teh jih je samo v Monakovem pet.

Kongres v proslavo najsv. Zakramenta bo početkom meseca avgusta v Metz-u. Doslej se je priglasilo 28 nadškofov in škofov. Kot zastopnik sv. očeta bo navzoč kardinal Vanutelli. Vseh udeležencev bo gotovo čez 15.000. Občinski mestni zastop bo prišel polnoštevilno k vzprejemu papeževega poslanca ter bo skrbel za olepšavo ulic, kakor tudi za red pri slavnostih.

Rim. Dne 2. junija so dovršili sv. oče 72. leto — čvrsti in zdravi po telesu in duhu. Da bi podelil Bog poglavarju sv. cerkve še mnogo zdravih let. — za to prosijo milijoni zvestih katoličanov. — Zlata maša sv. očeta bo 26. novembra; ta dan pred 16. leti so postali škof v Mantui.

Kaj se pravi vero pred svetom pričati? Omenjali smo že vzpodbudno vedenje avstrijskih mornariških vojakov, ki so preteklo pomlad obiskali Jeruzalem. Dodamo še, kar poroča ondolni redovnik: »V petek, 12. aprila, je došlo v Jeruzalem iz Jaffe 40 avstrijskih mornariških častnikov s svojim admiralom Luzian pl. Zieglerjem; pripeljali so saboj tudi 120 pomorščakov. Prišli niso samo iz zvedavosti, temveč kot pravi romarji, kajti v »gala-obleki« so šli najpoprej k sv. grobu, kjer so se vsi, zlasti pa poveljnik, lepo in dostojno obnašali. Ko je prišel admiral iz cerkve, otrl si je vpricho vsega moštva solze veselja in hvaležnosti. Rekel mi je: Ta obisk je zame več vreden, kot milijon. — V soboto so šli vsi vojaki k spovedi, naslednje nedeljo pa so stopili k mizi Gospodovi, ne-le prostaki, ampak tudi vsi častniki in admiral. Po sv. opraviu v cerkvi so opravili zopet vsi v gala-obleki sv. križev pot po jeruzalemskih ulicah. Mohamedani, judje in kristjani so vrelj skupaj, da vidijo nenavadni prizor. Povsod si čul samo besede začudenja in hvale.« — Vrlim avstrijskim pomorščakom bodo ti lepi dnevi ostali gotovo v trajnem spominu.

V katoliško cerkev je prestopil dr. R. Durham, duhovnik anglikanske cerkve, ki je dalj časa služil v Indiji kot vojaški župnik.

Vseobčni shod Marijinih družb nemških pokrajin se bo vršil, kakor že sporočeno, dne 7. in 8. septembra v Lincu, glavnem mestu marijanske dežele, kjer se dovršuje krasna stolna cerkev Brezmadežne.

Najvišjo čast v avstrijskem državnem zboru so poslanci naklonili krščanskemu socialcu dr. Weisskirchnerju, ki so ga izvolili za predsednika. Njegova namestnika sta slovanska poslanca Začek in Starczynski, ki sta obadva pošena katoličana. Liberalci so pri teh volitvah ostali na ceditu.

Prvi švicarski kongres v proslavo Srca Jezusovega se bo sešel 21. in 22. avgusta na svetovnoznanj božji poti v Einsiedeln. Namen tega velevažnega shoda je ta, da bi dobri švicarski katoličani, ne le spoznali, ampak da bi se čimbolj zatopili v pobožnost Srca Jezusovega.

Svečanost bo tem sijajnejša, ker so vsi švicarski škojje napovedali svojo prisotnost. — Mesto Einsiedeln je za take prireditve kaj pripravno, ker je za prenočišče tako preskrbljeno, kakor malokje drugod. Po hotelih in gostilnah je prostora za 7.000 romarjev.

Kako proslavljajo svobodomiselci svoje »vzornike«! V Milanu je ob priliki Garibaldijeve slavnosti od anarhistov in socialnih demokratov nahujskana množica pobijala okna katoličanov. Pijani mladeniči so pridrlj pred cerkev kapucinskega samostana ter so z noži zabolli in umorili dva redovnika, ki sta branila, da ne bi podivjani zlobneži oskrunili in onečastili svetih prostorov. — Take sadove rodi svobodomiselstvo!

Zasramovalec papeža obsojen. Tisoč lir je moral plačati in še sedem mesecev bo moral sedeti urednik nekega laškega časopisa v Florenci, ker je v njem žalil osebo sv. očeta. Državni pravnik je sam tožil urednika in dosegel, da se mu je odmerila zaslužena kazen.

Po domovini.

Zlato mašo bo obhajal dne 4. avgusta v Olševku č. g. župnik Andrej Volc. Na Brezjah bo praznoval petdesetletnico mašništva zlato-mašnik č. g. Lovro Krištofič.

Svarilo in nujna prošnja. Žalostna izkusnja uči, da se mnogi dobri Slovenci, ki se izselijo v Ameriko, odtujujejo polagoma veri, cerkvi in domovini. Med drugimi vzroki opozarjamo na nevarnega sodruga »Slovenskega Naroda«, ki pod imenom »Glas Svobode« okužuje naše izseljence v Ameriki. Koliko je vreden ta umazani časopis, dokazuje govor njegovega urednika, ki ga je imel na neki veselici v Čikagi 2. junija t. l. Prorokoval je, da bo »svobodna misel« zdrobila v prah vse svetnike in cerkve; tajil je celo Boga. Pozna se dobro vpliv šole ljubljanskega »Slovenskega Naroda«.

Opozarjamo domoljube in bogoljube, naj izseljencem pojasnijo razmerje v ameriškem časopisju, naj jih svare pred nevarnostjo, ki jim preti v daljnji tujini vsled slabega časopisja. Najbolje je, če si naroče domačini v Ameriki domača časopisa »Domoljuba« in »Bogoljuba«, pa bodo dobili v vsakem oziru največ zanimivega, največ koristnega in najbolj potrebnega beriva.

Častno odlikovanje so podelili sv. oče Pij X. državnemu poslancu dr. Žitniku s tem, da so ga imenovali svojim častnim komornikom. Novemu monsignoru želimo čvrstega zdravja, da bi mo-

gel še dolgo delovati za blagor slovenske domovine!

Nove cerkve. Na praznik sv. Petra in Pavla je bil vložen temeljni kamen nove župnijske cerkve sv. Antona Padovanskega v Prečni. Stavba nove gotiške cerkve dobro napreduje. — Na Vojskem je bila dne 30. junija posvečena prenovljena župnijska cerkev.

Evharistični shod duhovnikov ljubljanske škofije bo letos dne 22. avgusta v Ljubljani.

Duhovske zadeve v ljubljanski škofiji. Premoščen je bil č. g. Alojzij Kurent, kapelan v Semiču, v Trebnje; č. g. Fr. Rakovec, kapelan v Škocijanu pri Turjaku, na Bloke. Č. g. Janez Sever, ki je bil na začasnem dopustu, je nameščen za kapelana v Predosljih. V stalni pokoj je stopil č. g. Ivan Komljanec, veroučitelj na kočevski spodnji gimnaziji.

Naznanilo ponočnim častivcem presvetega Rešnjega Telesa v Ljubljani. Ponoči med 1. in 2. avgustom bodo možje in mladeniči častili presveti Zakrament v stolni cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bode 8. ura: Češčenje preblažene Device in Matere Božje Marije. Zopet sedaj, vse cenjene možje in mladeniče, uljudno prosimo, da se nočnega češčenja v obilnem številu udeležujete.

* * *

Iz Škocijana, fara Dob. Povedati moramo, kako smo obhajali pri nas praznik sv. Cirila in Metoda. Že prejšnji dan smo razvili iz zvonika slovensko trobojnico; večernice slovesno pritrkavali; slovesno zvonjenje je bilo tudi zvečer. Za v cerkev pa smo si oskrbeli podobo svetih bratov Cirila in Metoda ter jo postavili na stranski oltar, oltar pa okrasili s cvetjem in zelenjem kar mogoče lepo. Na praznik svetih bratov Cirila in Metoda pa je bilo zjutraj duhovno opravilo, katero so opravili nam Škocijancem zelo priljubljeni gospod dr. A. Mrhar, kaplan v Dobu. Najprvo je bil slovesen blagoslov podobe, nato so domači pevci zapeli himno sv. Cirila in Metoda, v zvoniku so se pa oglasili slovesno zvonovi. Zatem je bil kratek a lep nagovor, v katerem so nam gospod doktor razložili pomen slavnosti, nas spodbujali, naj se v molitvi zatekamo k našim svetim slovanskim apostolom. Pripočeli so nam v molitev posebno našega apostola premilostnega kneza in škofa, ki so blagovolili dovoliti to lepo slovesnost. Po govoru je bila sveta maša. Škocijanci smo bili silno veseli tako krasnega opravila. Bili smo

ene misli, namreč, da lepše se ne moreta častiti sveta apostola, kakor smo ju mi počastili. Taka cerkvena pobožnost v čast sv. Cirilu in Metodu je primernejša, kakor kresovi, pri katerih se časih še kake nerodnosti dogajajo.

Prečna pri Novem mestu. Redko in prelepo slovesnost smo imeli pri nas na praznik sv. apostolov Petra in Pavla, ko je bil blagoslovljen temeljni kamen nove župne cerkve sv. Antona Pad. Sveto opravilo so izvršili mil. gospod prošt dr. Elbert ob navzočnosti dvanajstih gospodov duhovnov ob blizu in daleč; pričujoč je bil tudi visokorodni gospod okrajni glavar baron Rechbach in veliko ljudstva iz domače fare in sosednjih. Veliko let so se že prečenski farani trudili za prelepo novo cerkev, in zdaj s toliko večjim veseljem delajo, ko vidiš že sad svojega truda, kajti nova hiša božja se od dne do dne višje dviga proti nebu. Mnogo so pripomogli tudi sosedni farani in drugi dobrotniki. Bog jim tisočero povrni in nam nakloni na priprošnjo sv. Antona še drugih dobrih src! — Pa še nekaj znamenitega se je ta dan zgodilo, položil se je tudi temelj lepega življenja za mladino obojega spola. Ustanovila se je namreč mladeniška in dekliška Marijina družba. Zelo ginjaivo je bilo, ko so po slovesnem sprejemu zapele dekleta: »O Marija moje želje.« Nova cerkev se na trdnem betonu dviga vedno višje, — naj tudi duhovna stavba Marijine družbe raste v blagor mladine in proslavo brezmadežne Device! — Ravno ta dan smo pa eno izmed 99 deklet že poslali k Mariji v nebesa; umrla je namreč blaga, zgledna in priljubljena Ana Potočar, stara 23 let. Kako je revica hrepenela, ko je bila še zdrava, da bi bila vanjo sprejeta. Ker ji je sušica tako hitro sušila mlado življenje, je bila 28. junija še enkrat obhajana in na domu sprejeta v družbo — in še tisto noč je umrla. Veličasten pogreb, katerega so se udeležile sestre polnoštevno, je moral vsacega ganiti. Mladina! Lepo življenje, srečna smrt!

Št. Lorenc ob Temenici. V soboto po prazniku Srca Jezusovega so našli mrtvega na klopi pri peči posestnika na Dolgi njeni Jožefa Pintar. Že kot mladenič je bil zglednega obnašanja. Ko so drugi fantje pili in ponočevali, je šel tudi mladi Jože od doma. Ko so poredneži za njim šli, da bi svetu pokazali, kam pobožni mladenič ponoči zahaja, so ga našli na kolenih pri cerkvenih durih. Zgodaj je stopil v tretji red in tudi kakor mož spolnoval kakor vzor moža svoje dolžnosti. Pogosto je prišel k spovedi. Na Srca Jezusovega

je bil zjutraj pri zakramentih, zvečer se je zdrav vlegel, pa ni vstal več. Zbudil se je pri svojem Odrašeniku, katerega je tako goreče ljubil. Star je bil 53 let. Srečna smrt v Jezusovi ljubezni! — Tretji red se nam prav lepo razvija. V teku enega leta jih je bilo nad 130 sprejetih. Vpliv reda in Marijine družbe se posebno kaže v gorečem pre'emanju svetih zakramentov. Prejemanje se je podvojilo. Zadnje nedeljo maja je bilo v Marijino družbo sprejetih 11 deklet. Hude vojske imamo, toda zaupanje na Boga in Marijo nas tolaži. Vsak prvi petek imamo mašo z blagoslovom in navadno tudi pridigo. Skoro vselej je do 100 ljudi pri zadostivnem obhajilu. Že ob dveh ali treh vstanejo nekateri, da morejo prejeti svete zakramente. (Lepo, lepo, posnemanja vredno! — Ur.)

Vodstvo »Elizabetišča« v Tomaju se pri-srčno zahvaljuje vsem p. n. gg. udeležencem pri naših veselnicah dne 13. in 17. t. m., zlasti pa vsem onim dobrotnikom, kateri so pri tej priliki v korist »Elizabetišča« preplačali vstopnino. — Tomaj, 29. junija 1907. — Vodstvo »Elizabetišča«.

Iz Dobrnica. Dne 23. maja se je preselila 19letna Ivana Primc iz Opčin v boljše življenje, druga iz naše Marijine družbe, ki obstoji že nad štiri leta. Pri svojih tovarišicah je bila jako priljubljena. Marijina družba ji je oskrbela lep pogreb. Ganljivo je bilo videti, ko so družabnice spremljale rajno sestro k zadnjemu počitku s prižganimi svečami in družbenim banderom. V cerkvi in na grobu so ji zapele dve žalostinki v slovo. Marsikdo je rekel, da enakega pogreba še ni videl. Rajna Ivana se priporoča v molitev in blag spomin. — Žalujejo družabnice.

Umrl je 15. julija v Radečah pri Zidanem mostu vpokojeni župnik č. g. Janez Zagorjan. Pri ljudstvu je bil pokojni gospod jako priljubljen. Pogreb je bil veličasten. N. v m. p.!

Biserno mašo bo obhajal 31. julija veleč. gospod M. Tavčar, častni kanonik in dekan v Žužemberku. Dne 4. avgusta bo praznoval petdesetletnico mašništva duhovni svetnik in župnik v Šmihelu pri Novem mestu veleč. g. Anton Peterlin.

Logatec. Naša Marijina družba je po spret-nem vodstvu našega skrbnega vodnika postala precej dobra, ako se smemo malo pobahati. Dobro je presejana, a zato toliko krepkejše živi. Prav je tako! Pleve le vun!

Javorje nad Škofjo Loko. Veliko je bilo nemira, ko so nastopili duhovno službo pri nas sedanji dušni pastir. Pričeli so delovati, da vpe-ljejo v svoji fari vzorno versko življenje. Pričeli so sejati ljubezen in mir v srca razvajenih in mlačnih vernikov; po težkem in tudapolnem na-poru so vzbudili in povzdignili versko zavest kar najlepše. — Naša Marijina družba dela čast okolici, ljudstvo večinoma veselje svojemu do-bremu pastirju. Le nekaj je žalostnih izjem, sra-motnih pohujšljivcev, ki bi radi izpridili marsi-katerega dobrega vernika. — Šolske razmere nas delajo nezadovoljne. V enem letu so se me-njale tri učne osebe. Zdi se nam, da dobrega za vero vnetega učitelja pri nas ne moremo ob-držati. Pa saj ni čudno, ko se je gradilo šol-sko poslopje, tedaj se je klelo tako, da je go-tovo na vsaki opeki desetera kletev. — V je-seni se ustanovi izobraževalno društvo in naj-brže tudi tamburaški klub.

Iz Tomaja. Dne 13. junija smo obhajali pri nas izvanredno slavnost združeno z veselico radi blagoslovljenja na novo sezidane stavbe »Elizabetišča«, zavoda tukajšnjih čč. šolskih se-ster in domače kapelice v tem zavodu. Blagopo-kojni veleč. g. msgr. Urban Golmajer, bivši ka-nonik-dekan tomajski, je ustanovil leta 1898 ta zavod. Ljudje, prvotno nekako nezaupni tej no-vosti, so spoznali kmalu korist zavoda za žensko izobrazbo. Gojenk oglašalo se je vedno več in videlo se je, da prvotna stavba ne zadošča več pravemu svojemu namenu. Treba je bilo torej misliti na razširjavo istega, zlasti še radi tega, ker se bode sčasoma uvedla v zavodu za deželo prepotrebna gospodinjska šola. In res so naše marljive šolske sestre začele zaupajoč na božjo pomoč dobrotnikov prizidovati novo poslopje in prezidovati staro, katero delo je sedaj pod spret-nim vodstvom zidarskega podjetnika g. Lovra Živca popolnoma dokončano. V četrtek, 13. t. m., je bilo torej slovesno blagoslovljenje novega poslopja in domače kapelice, posvečene presve-temu Srcu Jezusovemu, katera se nahaja na skrajni vzhodni strani starega poslopja. Že na predvečer kazal je zavod praznično lice, okra-šen z zelenjem in zastavami. Ko pa se je zvečer pripeljal preč. gospod kanonik dr. Ivan Mlakar iz Maribora kot glavni voditelj šolskih sester, č. mati vrhovna prednica iz Maribora, v sprem-stvu več drugih čč. prednic iz raznih njihovih zavodov, tedaj je zažarel krasni kres, topiči so pokali, rakete švigale in oznanjale, da prihodnji dan bode pomemben za razvoj ženske mladeži

na Krasu. V četrtek zjutraj bilo je med pritrkavanjem zvonov in pokanjem topičev ob 7. uri blagoslovljenje kapelice presvetega Srca Jezusovega, katero je opravil domači preč. gospod kanonik-dekan Matija Sila. Po blagoslovljenju je daroval prvo sveto mašo zopet čez stoletja na starem Taboru preč. msgr. dr. Ivan Mlakar in za njim drugo domači gospod kaplan. Popoldne ob 3. uri pa se je začela veselica najprvo z blagoslovljenjem novega poslopja, katerega je zopet blagoslovil preč. gospod kanonik Matija Sila z azistenco gospoda župnika Ryšlavy in domačega gospoda kapelana. K slavnosti prišlo je ljudstva od blizu in daleč. Govorilo se je pač, da pride k otvoritvi Njegova Jasnost princ Hohenlohe, c. kr. namestnik iz Trsta, toda službeno zadržanega zastopal ga je blag. gospod c. kr. okrajni glavar A. Rebek s svojo gospo soprogo v spremstvu blag. gospoda sodnega svetnika J. Platzerja z družino in c. kr. šolskega nadzornika gosp. M. Kanteta z njegovo gospo kakor še več drugih. Navzoč je bil tudi z gospo soprogo visokorodni deželni vladni svetnik dr. Peter Laharnar, kateri je ravno tedaj bival med nami Kraševci na počitnicah. — Slavnosti udeležilo se je tudi šestnajst čč. gg. duhovnikov iz tržaške, goriške in ljubljanske škofije, in dasiravno delavni dan, polno priprostega ljudstva. Vspored vršil se je točno in krasno. Med posameznimi točkami je pel mešanji zbor različne komade prav dobro. — V nedeljo se je ponovila veselica z istim vspehom, kakor v četrtek. Tudi ta dan prišlo je polno občinstva domačega in tujega. Zares krasne vžitke smo imeli v četrtek in v nedeljo, za kar se imamo zahvaliti le našim neumorno delujočim šolskim sestram. Bog jim plačaj in blagoslovi njihov trud in naj jim rekleni še obilo dobrotnikov, da čim preje poplačajo dolg, katerega so si naložile.

Iz Šent Vida na Dolenjskem. Na nedeljo našega cerkvenega žegnanja ob 8. uri smo imele skupno sv. obhajilo, popoldne pa slovesen shod. Navdušeno so nam pridigovali prečastiti prošt novomeški, sprejetih je bilo nanovo 43 deklet. Zdaj nas je blizo 500 pod Marijino zastavo. Lepa armada! Da bi bile le vse vzorne!

Iz Domžal. Naša dekliška Marijina družba je priredila dné 17. junija romanje na bleški otok ob obilni udeležbi družbenic. V prijazni cerkvi po imele skupno sv. obhajilo. Potem so domači gospod Fr. Bernik imeli prelep govor in sv. mašo z blagoslovom, petimi litanijami. Po opravljeni pobožnosti so se podale z gospodom

vodjem ogledat si novo farno cerkev na Bledu in popoldne so se vrnile vesele nazaj proti domu. — V nedeljo, 23. junija smo imeli na Goričici prvo sv. obhajilo, katero smo prav slovesno obhajali. Bilo je 21 dečkov in 18 deklic.

Za birmo.

Birmanski botri in botre kupijo po navadi svojim birmancem poleg drugih daril tudi kako molitveno knjigo; to je sicer prav lepa in hvalevredna navada, vendar je treba tudi tukaj pazljivosti; ni vsak molitvenik dober, posebno ne za birmance. Gospodje katehetje nas prosijo, da opozorimo birmanske botre in stariše, ki kupujejo svojim otrokom molitvenike, naj bodo v tem oziru izbirčni in naj nikar ne kupujejo molitvenikov na semnjih; ozirajo naj se v prvi vrsti na vsebino, ne pa samo na vezavo. Žalibog, da se prodaja na semnjih po navadi najslabše blago, ki je po svoji zunanosti napravljeno le za oko, trpežnosti pa nima nobene. Kar se pa tiče vsebine, bodi opomnjeno, da so molitveniki, ki se prodajajo na semnjih, največkrat zaloga nizkih špekulantov in nimajo ti molitveniki mnogokrat niti škofijskega potrdila. Botri in stariši, ki kupujejo take molitvenike, ravnajo naravnost proti cerkvenim postavam, ker je raba nepotrijenih molitvenikov cerkveno prepovedana. Pa tudi potrieni molitveniki ne ustrezajo vedno svojim namenom, tukaj je treba upoštevati, da morajo moliti otroci po besedilu novega cerkvenega molitvenika, katerega so pred kratkim potrdili, sprejeli in predpisali škofje za vse slovenske škofije; to pa zato, da se moli po vseh slovenskih cerkvah z istimi besedami; pri nas se moli sedaj z ravno istim besedilom, kakor v Istri, na Štajerskem ali v katerikoli še tako oddaljeni slovenski cerkvi. Da je to soglasje v cerkvenem besedilu zelo potrebno in zares velikega pomena, bo pokazala prihodnost, četudi se mnogi niso mogli takoj sprijazniti s preuredbo. Molitveniki, ki obsegajo novo cerkveno besedilo in so za birmance primerni, so zlasti:

1. »Šolski molitvenik«, spisal dr. Gregorij Pečjak. Molitvenik je posebno primeren za šolsko mladino obojega spola v ljudskih šolah. Cena: z rdečo obrezo 80 vin., z zlato obrezo 1 K 20 vin., fin šagrin (vatirano) 2 K 30 vin., najfinejša teletina (vatirano) 3 K 70 vin.; po pošti 20 vin. več.

2. »Večno življenje«, spisal dr. Gregorij Pečjak. Molitvenik je po svoji vsebini prime-

ren za dijake srednjih šol. Cena: z rdečo obrezo 1 K 20 vin., z zlato obrezo 1 K 60 vin., najfinejša teletina 4 K 50 vin.; po pošti 20 vin. več.

3. »Pot k Bogu«, spisal dr. Gregorij Pečjak. Krasen, popoln, za vse potrebe zadoščajoč molitvenik. Cena: z rdečo obrezo 1 K 20 vin., z zlato obrezo 1 K 60 vin., fino vatirane platnice 2 K 80 vin., najfinejša teletina 4 K 20 vin.; po pošti 20 vin. več.

4. »Sveto opravilo«, spisal Josip Čede. Jako dober in popoln molitvenik, namenjen zlasti za lavantinsko škofijo. Cena molitveniku K 1:30; po pošti 20 vin. več.

Birmanski botri naj zahtevajo torej pri trgovcih označene molitvenike, ali pa naj se obrnejo na naslov: »Katoliška Bukvarna v Ljubljani«. Tudi č. gg. katehetje bodo molitvenike radi preskrbeli.

Drobtine.

Trojno orožje. Verski sovražniki uporabljajo trojno orožje: Tisk, protiverska društva, šolo brez Boga. — Pojdi in stori tudi ti tako v dobrem smislu!

Skrbna mati. V L. je opazil veroučitelj pri nekem pridnem in ljubeznivem dečku razglednico. Ko učenca povpraša, kdo mu je poslal to podobico, pravi: »Mama«. Na razglednici, ki je

predočevala lurško Marijo, in pred njo klečečo Bernardko z molekom v roki, je bilo to-le voščilo za god: »Dragi sinko! Najprisrčnejše častitke k tvojemu godu! Tvoja mamica ti vošči, da bi bil prav priden in ubogljiv in da bi prav rad molil sv. rožni venec, kakor ta deklica.« Marljivost in nedolžnost omenjenega učenčka pričata, da zna skrbna mati dobro učiti in vzgojevati.

Odpustki meseca avgusta 1907.

2. Petek I v mesecu. Porcijunkula. Od včeraj, dne 1. avgusta popoldne, pa do danes; 2. avgusta zvečer, dobe v redovnih cerkvah sv. Frančiška vsi verniki popolni odpustek tolikokrat, kolikorkrat obišejo cerkev in tam molijo v namen sv. očeta. Odpustek se more darovati tudi dušam v vicah. — Izpoved se lahko opravi že v ponedeljek 29. julija; sveto obhajilo pa se mora prejeti ali v četrtek 1. avgusta, ali pa v petek 2. avgusta. Onim, ki hodijo k izpovedi vsak teden, za porcijunkulo ni treba posebe hoditi k izpovedi. Popolni odpustek: udom brat. presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če t^o brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi. — Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presvetega Srca Jezusovega in molijo v namen sv. očeta; udje brat. presv. Srca Jezusovega dobe popolni odpustek proti navadnim pogojem.

4. Nedelja prva v mesecu. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Udom bratovščine presv. Srca Jezusovega popolni odpustek pod navadnimi pogoji, danes ali pa I. petek. Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje in onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

15. Četrtek. Veliki Šmarin. Popolni odpustek: a) tretjerednikom v redovni cerkvi; b) udom bratovščine presvetega Rešnjega Telesa, kakor 3. dan t. m.; c) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi, izpovednik more namesto obiska v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; d) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; f) udom škapulirske bratovščine karmelske M. b. in žalostne M. b. v bratovski ali farni cerkvi; onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom bratovščine prečistega Srca Marijinega; h) udom družbe krščanskih družin; i) Marijinim družbam; j) udom bratovščine za uboge duše v vicah.

16. Petek. Sv. Rok. Tretjerednikom popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

19. Ponedeljek. Sv. Ludovik, škof. Tretjerednikom popolni odpustek, kakor 16. t. m.

25. Nedelja. Sv. Ludovik, kralj. Tretjerednikom vesoljna odveza. Zadnja nedelja v mesecu. Praznik prečistega Srca Marijinega. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa, kakor 3. dan t. m.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) vsem, ki trikrat na teden z drugimi skupaj molijo sv. rožni venec.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Sv. očeta zlata maša. — Versko življenje med moškimi; romanje na Sv. Višarje. — Mladina na tujem. — Boj zoper brezverko socialno demo-

kracijo. — Boj zoper nepravnost in pijančevanje. — Pogostno sveto obhajilo. — Euharistični shod. — Naši izseljenci. — Misijoni in misijonarji. — Varstvo in blagoslov poljskim pridelkom. — Da bi Bog varoval vse nepripravljene nagle in nesrečne smrti.

Zasebne zadeve: Neki mladenič z Ogrskega za zdravje. — Neko dekle od istotam za zdravje. — Da bi se neki mož spreobrnil in sin dobil pravo pamet. — Nekdo za povrnitev sina iz Amerike; prošnja za milost v duhovski stan. — Marijina hči v hudih stiskah. — Neka naročnica za milost resničnega poboljšanja in stanovitnosti v dobrem. — Neka oseba, da bi mogla dobiti primerno službo ter da bi jo mogla zvesto opravljati. — Vse že priporočene, a še ne uslišane zadeve.

Zahvale za uslišano molitev.

Za razne od Boga prejete milosti se zahvaljujejo: Neka oseba z Vrhnik. — M. Suhadolec z Dobrove. — A. Brlogar iz Mirne peči. — K. Bogataj iz Žirov. — Marija Dernkovič z Bizeljskega. — M. P. v Reki za večkrat prejete dobrote. —

Darovi:

Za Klaverjevo družbo — dobra srca na Vrhnik 60 K. Za najpotrebnejše misijone — dobra srca na Vrhnik 23 K.

Za stolnico ljubljansko iz Amerike poslali Anton Samsa 2 dolarja, Helena Podržaj 2 dolarja, Ernestina Vritz 1 dolar, Milil Osolc 1 dolar.

Za cerkev v Sočrgi: Neimenovan iz Hraš 5 K, I. Dorsko v Jarenini 2 K, Fr. Demšar 5 K, Jožef Kleke 4 K, M. Votnik 28-40 K, K. Knavs 12 K, I. Deželak 4-90 K, M. Levstik 2 K, Anton Golob 61-52 K.

Darovi

za zavod „Elizabetišče“ v Tomaju tekom tega leta:

Prevzvišeni g. dr. Fr. Nagl, škof tržaški 20 K; prečstiti gospodje: Matija Sila, častni kanonik-dekan 20 K; dr. Anton Gregorčič, državni in deželni poslanec 10 K; Simon Žužek, duhovni svetnik s Kranjskega 25 K; Josip Zupan, častni kanonik-dekan 10 K; Ivan Slavec, dekan 10 K; Anton Kukulj, duhovni svetnik s Kranjskega 20 K; Fran Javšovec, super. 10 K; Simon Zupan, župnik 10 K; Anton Lednik, župnik 10 K; Henrik Šonc, vodja semenišča 30 K; Anton Notar, župnik 10 K; Andrej Bizer, župnik 6 K; Josip Omers, župnik 5 K; Vinko Tomazin, župnik 5 K; Ivan Krančič, župnik 5 K; Josip Macarol, župnik 5 K; Andrej Einspieler, župnik 3 K; Ivan Tiringger, kaplan 20 K; Gabrijel Piščanc, kaplan 3 K; Jernej Kovič, kaplan 3 K; Ivan Franke, kaplan 3 K; Ivan Bergman, župnik 3 K; Ivan Nagl, župnik 3 K; Anton Rogač, župnik 3 K; Štefan Jenko, župnik 3 K; Jožef Sancin, župnik 5 K; Valentin Primožič, župnik 5 K; Ivan Teran,

župnik 5 K; Anton Tabor, župnik 20 K. Preblagorodni g. Anton Rebek, c. kr. okrajni glavar 10 K. G. dr. Albert Rumer, notar 10 K, g. dr. Avgust Gregorič, zdravnik 5 K. Gospe: Josipina Hočevar 140 K; grofinja Windischgrätz 10 K; Marija Peternel 10 K; Magda Babnik 10 K; Amalija Fabčič 2 K; Jožefa Mahnič 3 K. Gospodje: doktor Karol Moser, profesor 3 K; Andrej Mlekuš 4 K; Matija Trkman 5 K; Franc Dolenc 1 K; Otokar Tanšek 1 K; Josip Novak 1 K; Alojzij Gradišek 1 K; Anton Bučar 1 K; Franc Lipovšek 30 K.

Bog plati vsem imenovanim in neimenovanim blagodušnim dobrotnikom, kakor tudi onim, ki so ob času pobire našim sestram pobiralkam darovali kakršnikoli znesek. Za preblage dobrotnike se moli vsak dan z nedolžnimi otročiči in se bode tudi maševalo v čast presvetemu Srcu Jezusovemu v domači kapelici, da jim isto povrne njihove dobrote.

Tomaj, 29. junija 1907.

Predstojništvo „Elizabetišča“.

Za „Dejanje sv. Detinstva“: A. Č. g. Anton Pfajfar, župnik v Dražgošah 6 K; družina Goetzova 2 K 40 v., učenke tretjega razreda na vadnici po č. gospodu J. Potokarju 6 K; č. g. Anton Abram, kurat v Št. Petru na Krasu 22 K; č. g. J. Mikuž, kaplan v Poljanah 11 K 80 v.; ljubljanske uršulinske šole po č. gospodu katehetu P. Jancu 75 K 20 v.; Marijanišče v Ljubljani 33 K; Marija Švigart (Gortina, Štajersko) 4 K 20 v.; č. g. K. L. 20 K.

Za povečanje in popravo kapele „Marije Pomočnice“ v ljubljanskem Marijanišču: G. Frančišek Vene in soproga v Hambornu v Renski provinci 5 K 86 v. Bog povrni!

Listnica uredništva:

Dobivamo prošnje in vabila, da bi napravili romanje še tje in tje. Na to odgovarjamo: Vsem tem željam ni mogoče ustreči, vsaj v enem letu ne. Sčasoma pa že še pride to in ono na vrsto. — Z romanjem, z božjimi poti, ljubi moji, je takole: Nekoliko je potrebno, dobro stori, versko gorečnost podžiga, pobožnost povzdiguje, — preveč bi pa ne bilo dobro; bi bolj raztresalo kakor povzdigovalo: Zdaj zaenkrat se vsi skupaj vzemimo, da se bo božja pot na Svete Višarje srečno izvršila. Zato še enkrat prosimo, naj k temu kolikor mogoče pripomorejo vsi, ki jim je mar, da se versko življenje med moškimi povzdigne.

Naročnikom, ki doslej niso poslali naročnine, pošljemo v posebnem pismu opomin in izpolnjeno položnico. To položnico je treba samo z denarjem vred oddati pri poštnem uradu. Kdor do konca avgusta ne pošlje naročnine, ne bo prejel nadaljnjih števil.

Mesečni koledar za avgust 1907.

Dan	Godovi	Celodnev. češč. pr. R. T.		Raz. slovesnosti*
		Ijublj. škof.	lavant. škof.	
1 Četrtek	Vezi sv. Petra	Tunice	Mozirje	
2 Petek	Porcijunkula; Alfonz Lig	Ribnica		
3 Sobota	Najdenie sv. Štefana	Ljub. Marianum	Luče	
4 Ned.	11. po bink. , Dominik, sp.	Sv. Ožbalt	Novaštitfa	
5 Pond.	Marija Dev. Snež.; Ožbolt	Gora p. Sodraž.	Št. Mart. G. g.	
6 Torek	Spremenjenje Jez. na gori	Predoslje	Sv. Mihael	
7 Sreda	Kajetan, spozn.	Sv. Jakob o. Savi	Nazarje	
8 Četrtek	Afra, dev. muč.	Polica		
9 Petek	Roman, muč.	Götteniz	Ptuj	
10 Sobota	Lavrencij, muč.	Raka		
11 Ned.	12. po bink. Kristofor, m.	Janče	Kapelica v hiralnici	
12 Pond.	Klara, devica	Gojzd		
13 Torek	Emigdij, škof	Dobovec	Sv. Peter in Pavel	
14 Sreda	† Margarita, dev. m, An.	Ljub. Lichtenth.		
15 Četrtek	Vnebovzétje Dev. M.	Polje	Sv. Urban	
16 Petek	Rok, spozn.	Dolenja vas		
17 Sobota	Benedikta, opat.; Sibila, d.	Ribno		Hajdinja
18 Ned.	13. po bink. Joahim,	Št. Lorenc o. T.	Vurberg	
19 Pond.	Ludovik Tolos.; Julij, muč.	Cerklje p. Kranj	Sv. Andraž	
20 Torek	Bernard, opat; Štefan, kralj	Žalina	Sv. Lovrenc	
21 Sreda	Donat in tov. muč.	Mekinje	Sv. Marko n. Ptuja	
22 Četrtek	Timotej, muč.	Trebnje		
23 Petek	Filip Benicij spozn.	Nesselthal	Sv. Marjeta	
24 Sobota	Jernej, apostol	Št. Jernej	Polenšak	
25 Ned.	14. po bink. Srce Marijino	Goričica	Rogatec	
26 Pond.	Ceferin, papež	Zg. Tuhinj		
27 Torek	Natalija, devica	Dole	Sv. Križ pri Slatini	
28 Sreda	Avguštin, škof	Struge		
29 Četrtek	Obglavljenje Janeza Krst.	Stopiče	Sv. Ema	
30 Petek	Roza Limanska, devica	Brdo	Sv. P. v M. s.	
31 Sobota	Izabela, devica	Višnja gora	Kostrivnica	

* V to rubriko pridejo pobožnosti, cerkvene slovesnosti, ki so važne za širšo javnost. N. pr. romarski shodi, birmovanje, posvečevanje nove cerkve itd. Tozadevne podatke uljudno prosimo poslati vsaj do 10. dne vsakega meseca. Ako se nam določijo birmovanja tudi drugih škofij, pa bodo objavljena. — Ta list se lahko odreže in pribije v sobi Marijinih družb, izobraževalnih društev itd., ali celo na cerkvena vrata.

Ivan Kregar

pasar in izdelovatelj cerkve-
nega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta št. 15
(blizu Alojzevišča).

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne
cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali last-
nem načrtu v poljubnem slogu. — Staro
posodo popravi in prenovi, posrebrni in
pozlati; v ognju pozlatuje tudi strel-
vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gosp. Andreja
Čeb a š e ka izvršil je za stolno cerkev
ljubljsko krasen, bogato pozlačen in
ornamentiran lesteneč v renesanč-
nem slogu.

Vljudno se priporoča

trgovina s klobuki in čevlji

Ivan Podlesnik ml.

Ljubljana, Stari trg št. 10.

Velika zaloga. Solidno
blago. Zmerne cene.

Orglje-harmonij obeh sistemov dobavlja tovarna Rudolf Pajkr & Co. v Kraljevem Gradcu

Zaloga: **Budimpešta**, X. Delej utca 11, Tisztviselőtelep. **Praga**, Ferdin. tř. 43. **Dunaj**,
VII. Mariahilferstrasse 86. 1178 12-1

Lastna izdelovalnica na umetniški način izgotovlj. instrumentov, ki imajo vse novosti, iz-
najdbe ter izboljšanja zadnjega časa Najpopol. čistota glasov. Moderna izvršitev prav po naro-
čilu. Odplačila od 8 K naprej. Jamči se 5 let. **Pedalni orgl.-harmonij** obeh sistemov in v
vsaki velikosti, z natan. menzuro za cerkve, seminare in kot vadbeno orodje Nobenega skladišča,
ne prekupcev! Le lastna izdelovalnica! Preč. duhovščini posebne ugodnosti. Cenik zastoj in franko.

Zahtevajte brezplačno določiljatev mojega
ilustr. cenika z nad 1000 sli-
kami. Jamstvo več let. Vsako nepopolno blago
se vzame nazaj za popolni znesek.
Slika $\frac{1}{3}$ nav. velikosti. 1426 12-3

- Št. 365
srebrna dam-
ska remont gl. **3-50**
- Št. 322
srebrna moška
remont. **3-50**
- Št. 337
srebrna s sidro
15 kamnov gl. **5-**
dvojni plašč gl. **6-50**
- Št. 341 srebrna s sidro
dvojni plašč
15 kamnov, posebno-
močna gl. **7-9-50**

Anton Kiffmann

največja tovarniška za-
loga ur, zlatnine in srebrnine. Izvoz v vse dežele.
Maribor L 9. — Štajersko.

Paramente

je mogoče kupiti po ceni in ugodno le di-
rektno pri firmi 0-0

Josip Neškudla

protokolirana veletrgovina in tovarna v
Olomucu (Kraljestvo Češko.)

Priporoča po zelo nizkih cenah bogato vezene paramente v
vseh barvah in slogih: **kazule, pluvijale, dalmatike, v-
vela, nebena, bandera, zastave, preproge, pre-
grinjala, albe, rokete** itd. pod jamstvom trpečnosti;
nadalje v lastnih delavnicah narejene **kelije, obočije,
monštrance, svečnike, lestence** itd. s krasno opravo
strogo po cerkvenih predpisih.

Navodila zavoda.

Podpisani zavod nima nobenega zastopnika, ki bi po-
dražil solidno blago za 20%, t. j. za petino prvotne cene;
radi tega se dobe predmeti potom direktnega naročila v
Olomucu ceneje, kakor jih ponujajo v svojih cenikih kon-
kurenčne češke in nemške firme.

Ilustrirani ceniki zastoj in franko.

Plačilni pogoji ugodni.

— Paramenti se pošiljajo na ogled franko. —